

Poštnina plačana v gotovini.

BOGOLJUB

**PO MARIJI
K
JEZUSU**

VELJA ZA CELO LETO 20 DIN. POŠTNINA PLAČANA V GOTOVINI

LETO XXVI. 1928.

ŠT. 4. APRIL.

priglasilo

Postelino in namizno perilo

A. & E. Skaberné
Ljubljano

LJUDSKA POSOJILNICA

registrovana zadruga z neomejeno zavezo

V LJUBLJANI

Obreduje hran. vloge po najugodnejši obrestni meri, vezane vloge po dogovoru ter brez vsakega odbitka. Svoje prostore ima tik za frančiškansko cerkvijo, v lastni palači, zidani še pred vojno iz lastnih sredstev. Poleg jamstva, ki ga nudi lastna palača, veleposestvo in drugo lastno premoženje, jamčijo pri Ljudski posojilnici kot zadrugi z neomejenim jamstvom, za vloge vsi člani s svojim premoženjem, ki presega večkratno vrednost vseh vlog.

Hranilne vloge znašajo nad 120 milijonov dinarjev.

Najboljši šivalni stroji in kolesa

so edino

GRITZNER in ADLER
za dom, obrt in indu-
strijo v vseh opre-
mah.

Istotam

švicarski pletilni stroj
DUBIED.

Pouk

v vezenju brezplačen.

Nizke cene.

Priložnostna darila.

JOSIP PETELINC

LJUBLJANA

blizu Prešernovega
spomenika za vodo.

Večletna garancija. — Tudi na obroke.

ZVONARNA IN LIVARNA

družba z o. z.

v Št. Vidu nad Ljubljano

se priporoča

za naročila **ZVONOV** in vseh v
železo- in kovinolivarsko
stroko spadajočih predmetov

Izvršitev strokovno dovršena!

Zahtevajte cenike!

Cene najnižje!

SALDA-KONTE
ŠTRACE - JOURNALE
ŠOLSKE ZVEZKE - MAPE
ODJEMALNE KNJIZICE
RISALNE BLOKE
ITD.

NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH

KNJIGOVEZNICA
K. T. D.

V LJUBLJANI

KOPITARJEVA ULICA 6

II. NADSTROPJE

Dr. MILAN ROPAS zdravnik v Novem mestu

ordinira na glavnem trgu v hiši g. pl. Flehtenan
od 8. do 12. dopoldne in od 2^{1/2} do 5. popoldne.

Varno naložite svoj denar v

VZAJEMNI POSOJILNICI

v Ljubljani, poleg hotela UNION

Obrestovanje najugodnejše

Posojila proti vknjižbi na posestva, proti poroštvo l. t. d.

PROSNJE

Bojna oseba (Kamnik) se priporoča presv. Srcu J., Materi božji in sv. Mali Cvetki. — M. K. se priporoča Materi božji, sv. Tereziji Det. J. in sv. Antonu v več zadevah — ter v molitev vernih. — D. V. se priporoča najsv. Srcu J. in M., sv. Tereziji Det. J., sv. Antonu in sv. Ani za ozdravljenje živčne bolezni in v druge dobre namene. — A. T. priporoča svoje zadeve in zadevo svojega sina Materi božji na Brezjah, sv. Jožefu in sv. Tereziji, ter molitvi dobrih src. — Več družbenk iz M. se priporoča presv. Srcu J. in M., sv. Mali Cvetki, † Slomšku in gr. M. Ledohovski za dosego redovnega poklica. — Mladenč se priporoča presv. Srcu J., Materi božji za zdravje, za pravi poklic in dosego drugih namenov. — Družbenka M. se priporoča najsv. SS., sv. Duhu, sv. Jožefu, sv. Antonu P., sv. Janezu N., sv. Tereziji Det. J., † Slomšku in dušam v vicah za zdravje, za premag. skušnjav, za spreobrnjenje brata in za druge namene; sv. Ceciliji za dar petja. — Mar. dr. se priporoča presv. Srcu J., Mariji Pomočnici, sv. Jožefu, sv. Antonu P. za pomoč v časnih zadevah, za pravi poklic, za milost dobre spovedi in za premag. skušnjav. — T. G., mati 7 otrok, se priporoča priporoči Materi božje, sv. Anu, sv. Jožefa, sv. Antona P., škofa Slomška za pomoč v telesnih potrebah. — A. O. se priporoča Materi b., sv. Jožefu, sv. Antonu P. v časnih potrebah. — M. H. priporoča najsv. SS., sv. Tereziji Det. J., † škofu Slomšku razne svoje namene in zadeve. — F. J. se priporoča v molitev dobrim osebam. — V. P. B. priporoča v molitev svoje domače in razne namene. — Težko bolna mati številne družine v B. se priporoča sv. Mali Cvetki za zdravje. — R. Fr., št. J. se priporoča presv. SS., sv. Tereziji Det. J., sv. Družini in Sv. Duhu za spreobrnjenje brata in za mir v družini. Priporoča se redovnim osebam v molitev. — I. M. prosi Mater božjo, sv. Terezijo Det. J., sv. Antona in † škofa Slomška za zdravje. — K. P. priporoča svojo družino, zdravje, srečno pot in druge zadeve sv. Družini, sv. Antonu, sv. Tereziji in škofu Slomšku. — K. P. priporoča sovražnike in nekega nevernika Materi božji, sv. Antonu in vsem svetnikom, da jih milost božja spreobrne. — I. L. se priporoča v težkih duševnih in telesnih stiskah za zdravje sv. Tereziji Det. J. in † škofu Slomšku. — Neimenovan priporoča v molitev zdravje mame in neko rodbinsko zadevo. — J. M. iz videmske župnije se priporoča sv. Srcu J., Lurški Mariji in sv. Tereziji Det. J. za zdravje v težki bolezni. — Neimenovana oseba iz Gorij se priporoča presv. Srcu J., sv. Antonu, sv. Mali Cvetki za spravo v razporu.

PRODAJALNA K. T. D.

(N. Ničman), Ljubljana, Kopitarjeva ul. 2

ima vedno v zalogi vse potrebščine za Marijine družbe, kakor tudi lepe nikel. križe, navadne in fine izpeljave, razne svečnike, kipe, barvane in bele, kro-pivke itd. Posebno pa priporoča svojo veliko izbero stenskih oljnatih slik, in sicer: Velikost 42×32 cm à Din 8.—, 52×39 cm Din 10.—, 63×47 cm Din 15.—, 74×54 cm Din 20. Blagovolite si ogledati. Cene nizke in solidne, postrežba točna.

DOBRE KNJIGE

Skrivnosti Marijinega življenja. Šmarnica. (Dr. Janez Ahčin.) V Ljubljani 1928. Založila prodajalna K. T. D. — H. Ničman.

Med šmarnicami in šmarnicami je velik razloček. Slovensko slovstvo jih premore že lepo število, kajti priljubljena majniška pobožnost hoče vedno kaj novega, kaj izrednega. Pa moramo vendarle priznati, da povsem jedrnatih, mikavnih, presrečno pisanih knjig, ki bi nudile za šmarnično berivo res to, kar iskren častilec Marijin potrebuje, išče in pričakuje, ni prav veliko. Berivo, ki se preveč oddaljuje od Kraljice majniške, ne ustreza popolnoma, pa naj bo še tako temeljito, koristno ali potrebno.

Dr. Ahčinova knjiga se pa drži — kakor malo katere šmarnice — pravega jedra. Snov premišljevanjem je povzeta iz Sv. pisma in njega temeljite razlage; pri vsakem poglavju vidiš pred seboj Marijo, kakor jo nam opisuje in predločuje svetopisemsko poročilo. Vendar je pa način pripovedovanja tak, da se ti znane reči zde kakor nove. Nato je pa navezано kar neprisliljeno poučno in koristno premišljevanje; nauki za življenje slede docela naravno iz podane snovi. Lepi zgledi so prav mikavni in primerni.

Te šmarnice bodo prav dobro služile tudi za premišljevalno molitev, za govore ob raznih prilikah in ne le pri šmarnični pobožnosti.

Marijansko slovstvo je dobilo s to novostjo prav tehten prirastek. Mlademu pisatelju smo lahko hvaležni.

De Maumigny, René, S. J., *Katholische Mystik. Mit einem Lebensbild des Verfassers und einer Einführung in die Mystik von Karl Richstätter S. J. Freiburg i. B. 1928, Herder, 6 M.* — Za tiste, ki se hočejo bolj natanko poučiti o mistiki, je omenjena knjiga prav priporočljiva. Najprej podaja dober življenjepis francoskega o. Maumignya, ki je to delo episal. Zatem izdajatelj o. Richstätter na kratko razloži in čitatelja uvede v mistiko; njegov uvod je pisan jasno in kolikor je za tako stvarino mogoče preprosto. Poglaviti del pa tvori prevod, ki se francosko glasi „Izredna molitev“. V šestih odstavkih razloži poglavitne reči o mistični molitvi, razne stopnje, preizkušnje mističnih duš in sredstva za napredovanje. Tudi o vizijah in privatnih razodetjih govori dosti obširno. Ker se drži naukov sv. Tomaša, sv. Janeza od Krifa in sv. Alfonza Liguorija, je knjiga pisana v pravem duhu in zato priporočljiva.

Mala kronica prebl. Device Marije. Molitev na štirih straneh. Dobi se v trgovini Ničman — po 50 par komadič.

Koledar Apostolstva molitve za april 1928.

Glavni mesečni namen, blagoslov. po sv. očetu: Katoliška akcija.

Misijonski mesečni namen, blagoslov. po sv. očetu: Sv. Kongregacija za širjenje vere.

Mesečni zaščitnik: Varstvo sv. Jožeta (25.).

Dnevi	Godovi	Posebni dnevni nameni	Vedno češčenje sv. R. T.	
			Ljublj. šk.	Lavant. šk.
1 Nedelja	Cvetna. Hugon	Velikonočne spovedi	Konjšica	Oomilsko
2 Poned.	Franč. Pavlj. s.	Romanje v Lurd in Paray le Monial	Sv. Trojica n. C.	Reka
3 Torek	Rihard s.	Spreobrnjenje grešnikov	Preddvor	Konjice
4 Sreda	Izidor š.	Kmetovalci in delavci	Nem. Loka	"
5 Četrtek	Vel. četrtek	Ljubezen do presv. R. T.	Dobrepolje	"
6 Petek	Vel. petek	Zadoščenje presv. Srcu	Leskovica	Prihova
7 Sobota	Vel. sobota	Obiskovanje božjega groba	Zaplana	"
8 Nedelja	Velika noč	Molitev za zmago sv. Cerkve	Suhorija	Čadram
9 Poned.	Velikon. pon.	Popotniki in nepreskrbljeni	Brezje	Loče
10 Torek	Mehtilde d.	Blagoslov na polju	Podbrezje	"
11 Sreda	Leon Vel. c. uč.	Duhovniški in redovni poklici	Blagovica	Sv. Kungota
12 Četrtek	Zenon š.	Spreobrnjenje protestantov	Vrhnika	Špitalič
13 Petek	Hermenegildm.	Sv. Cerkve v Jugoslaviji	Vrhopolje M.	Zreče
14 Sobota	Justin m.	Pogloblitev verskega duha	Sv. Lenart	"
15 Nedelja	1. pv. Helena k.	Dom duhovnih vaj	Kamnik	Zreče
16 Poned.	Benedikt Lab. s.	Ponižnost in pokorščina	Kranj	Ziče
17 Torek	Rudolf m.	Hvaležnost dobrotnikom	Mošnik	Skomarje
18 Sreda	Apolonij m.	Poverjeniki(ce) naših listov	Šturje	Stranice
19 Četrtek	Leon IX. p.	Naši misijonarji v Bengaliji	Št. Jurij p. Šm.	Kebelj
20 Petek	Marcelin š.	Naši fantje pri vojaki	Ihan	Sv. Jernej p. L.
21 Sobota	Anzelm š. c. uč.	Jugoslovanski škofje	Dobrnit	Vel. Nedelja
22 Nedelja	2. pv. Soter, Kaj.	Apostolstvo mož	Gorje	Vel. Nedelja
23 Poned.	Vojteh š. m.	Srcu Jez. posvečene družine	Šmihel sam.	Ormož
24 Torek	Jurij m.	Dijaške Marijine družbe	Stara Loka	Ormož bol.
25 Sreda	Varstvo sv. Jož.	Naši izseljenci	Cerkije	Središče
26 Četrtek	M.B. dobr. sveta	Katoliške organizacije	Podgrad	S. Miklavž Or.
27 Petek	Peter Kan. c. uč.	Cerkveni pridigarji	Nevlje	Svetinje
28 Sobota	Pavel od Križa	Duhovno življenje	Catež	S. Tomaž Or.
29 Nedelja	3. pv. Peter m.	Vdove in sirote	Št. Jurij p. K.	S. Bolfenk
30 Poned.	Katarina S. d.	V molitev priporočeni. Pokojni	Stari trg p. L.	S. Lenart

Vsak dan še vse važne in nujne zadeve Apostolstva molitve.

ZAHVALE.

M. K. (Škocijan v Podjuni) se zahvaljuje Srcu Jez. in Mar., sv. Jožefu in sv. Tereziji Det. J. za dvakratno uslišanje (zdravje). — Marija Kolenc se zahvaljuje sv. Mali Cvetki in Materi božji za uslišanje v častni zadevi. — Marija St. iz Laporja je bila uslišana na priprošeno Slomškovo po šestletni bolezni na pljučih. Hvala Bogu, Mariji in Slomškul — D. J. izreka zahvalo Materi božji na Rakovniku in sv. Tereziji Det. J. za izboljšanje zdravja. — A. T. (Idrija) se zahvaljuje presv. SS., sv. Ani, sv. Jožefu in sv. Mali Cvetki za uslišano prošnjo v zadevi svojih otrok. — F. G., sal. b. se zahvaljuje sv. Mali Cvetki za srečno prestane izpite. — Ema Kolenc (Sv. Hema) se zahvaljuje Mariji Pom. in sv. Srcu J., sv. Antonu P. in sv. Tereziji Det. J. za pomoč v bolezni brez operacije. — M. H. izreka obljubljeni zahvalo presv. SS., sv. Mali Cvetki, sv. Francišku As., sv. Alojziju in Stanislavu, sv. Vianney-ju, zlasti pa t. škofu Slomšku za mnogo uslišanih v telesnih in dušnih zadevah. — Franciška Jazbec se zahvaljuje presv.

Srcu J., sv. Tereziji Det. J., da se je izgubljena reč našla, druga povrnila; dalje izreka zahvalo Mariji Pom. na Brezjah in sv. Ter. Det. J. za izboljšanje zdravja in za dosego zaželenega cilja — po molitvi dobrih ljudi. — V. P. B. se zahvaljuje sv. Srcu J. in M. in sv. Tereziji Det. J. za večkrat uslišane prošnje. — I. I. (Ljubljana) izreka zahvalo sv. Tereziki in sv. Jožefu za ozdravljenje noge po opravljeni devetdnevni. — K. P. se zahvaljuje Materi božji in sv. Antonu za večkratno uslišanje. — M. Gorše se zahvaljuje presv. Srcu Jezusovemu, Brezmadežni D. M., sv. Antonu P. in sveti Tereziji Det. J. za ozdravljenje svakinje. — M. D., družbenica M. iz Ptuj, prizna, da je bila uslišana v neki sodni zadevi na priprošeno sv. Terezije Det. J., in ker se je priporočila presv. Srcu J. in M. — Jožef Martinko se zahvaljuje presv. Srcu J., šal. M. b. in sv. Jožefu za uslišanje v dušni potrebi in za rešitev iz telesne stiske in dosego namena. — J. M. iz videmske župnije se zahvaljuje presv. Srcu J. in M. za ozdravljenje nevarno bolne hčere.

• • •

Za Veliko noč.

In glej, nastal je velik potres. Zakaj angel Gospodov je prišel iz nebes in je pristopil ter odvalil kamen in sedel nanj. Njegovo obličje je bilo kakor blisk in njegovo oblačilo belo ko sneg. Od strahu pred njim so stražniki strepetali in bili kakor mrtvi. (Mt 28, 2—4.)

Ko je minila sobota, so kupile Marija Magdalena in Marija, mati Jakobova, in Saloma dišav, da bi ga šle mazilit. In prvi dan v tednu so prišle h grobu na vse zgodaj, ko je solnce vzhlo. Govorile so med

seboj: »Kdo nam bo odvalil kamen od vhoda v grob?« Ko so se pa tja ozrle, so videle, da je kamen odvaljen; bil je namreč silno velik. In stopile so v grob in zagledale mladeniča, sedečega na desni in ogrnjenega z belim oblačilom, in so se prestrašile. On jim pa reče: »Ne bojte se! Jezusa iščete, Nazarečana, križanega; vstal je ni ga tukaj. Glejte kraj, kamor so ga bili položili. Toda pojdite, povejte njegovim učencem in Petru, da pojde pred vami v Galilejo; tam ga boste videli, kakor vam je rekel.« (Mr 16, 1—7.)

Velika noč.

Jezus vstali,
v luči sami!
Beli tvoji
so ovoji
v grobni jami
ti odpali:
— Na zemljo
vsi navezani
smo trdó.

Vse vezi
Ti razreži,
s svojo lučjo
nas poveži,
nas iztrgaj
iz zemlje,
v svoje vsadi
nas srcé.

Jože Pogačnik.

Veliki teden.

Cel teden pred menoj stojiš,
Gospod moj Jezus, in trpiš.

In Tvoje vem očitane:
»Nikomur, ah, ne smilim se!«

Gospod, zakaj si mi tak tuj?
kako tolažim naj, svetuj!

»Seveda praviš mi Gospod,
a hodiš vendar svojo pot.

Kaj bi ti moja družčina?
Med nama ni nič sličnega.«

Gospod, Tvoj glas je blagi sij! —
Na moji duši se spožij

in vtisni vanjo svoj obraz
kot v prt Veronikin svoj čas!

Razdeli še svoj sveti križ,
da pol ga meni naložiš!

Jaz grem na goro Golgoto,
ti hočeš le na taborsko.

Jože Pogačnik.

Žena, glej, tvoj sin!

Premišljevanje za praznik Žalostne M. b.

M. K.

Veliki dan Jezusove daritve na Kalvariji... Solnce je šlo preko zenita in se skrilo, v mrak se je zastrl Jeruzalem. Sin božji je visel na križu, potočki odrešilne krvi so vreli iz odprtih ran in počasi polzeli po svetem telesu navzdol. Pogreznjena v nedoumljivo bridkost je stala ob križu Marija, Mati Jezusova; poleg nje so bile tudi svete žene in učenec ljubezni, sv. Janez.

Ob križu je stala Mati Jezusova... Četvero bridkih mečev ji je že šlo skozi srce od onega veselega dne, ko je položila v betlehemskem hlevčku v jaslice to sveto telo, ki visi sedaj vse razmesarjeno na trdem lesu. Današnji dan ji bo zadal še tri globoke sunke: smrt se bo dotaknila s svojim ledenim dihom tudi Njega, Boga-človeka, potem bo štel rane na svetem truplu, ko ji ga bodo položili v naročje, in nato se bo zaprl grob za Njim. A preden se zasadi prerokovani meč zadnjikrat v njeno srce, ima Jezus nji in nam povedati še velike reči.

»Jezus pa je govoril: »Oče, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo.«. —

Tri in trideset zemskih let je živela Marija z Jezusom v hišici v Nazaretu in potem vsaj od časa do časa v Njegovem spremstvu, ko je hodil kot Učenik od kraja do kraja, ljudem dobrote deleč. Vedela je, da je vsaka beseda in vsaka stopinja samo za nas, jasneje kot angeli, ki so nevidno spremljali Sinu božjega na Njegovih zemskih potih, je gledala in spoznala Marija v teh blagoslovljenih 33 letih ljubezen božjo do nas. In vendar, Jezusu še ni bilo dovolj; koncem svojega življenja ji je hotel dati še večjih dokazov svoje neizmerne ljubezni. Sinoči se ji je odprl pogled v nov ocean te ljubezni, pri zadnji večerji so se razmaknile vse meje. Marijino oko se je potopilo v čudo presvete Evharistije. Da more ostati pri nas do konca sveta, se je skrtil pod podobo kruha. O, kaj smo pač mi ubogi ljudje, da si Jezus ne ve meje v svoji ljubezni! Marijino srce se je razširilo ta sveti večer, njena ljubezen do nas je zagorela v še večji moči... Sedaj poslušaj njegove besede: »Oče, odpusti jim!« Na koga misli v dragocenih trenutkih svoje zadnje ure? O, ne nase in ne na veselje, ki ga čaka, ne na trume angelov, ki mu bodo pripravili slovesen vhod, ko se bo zmagoslavno dvignil v nebo — na tiste misli, ki so s svojimi ro-

kami pribili Njegovo telo na križ, in na nas vse, ki smo se s svojimi grehi udeležili krizanja. Čuj, o Mati, v prvi prošnji tvojega Sina na križu je beseda odpuščanja za blo-deči človeški rod! O, tudi tvoje materino srce čuti vedno bolj kot Njegovo, vedno bolj je tvoja ljubezen podobna njegovi, tudi iz tvojega srca vro tihe prošnje k Očetu, da nam odpusti.

Razbojnik na desnici Gospodovi je okrenil glavo. »In rekel je Jezusu: »Gospod, spomni se me, kadar prideš v svoje kraljestvo.« Jezus mu je rekel: »Resnično, povem ti, danes boš z menoj v raj!« In zopet je zastrmelo Marijino duševno oko v novo brezdnost božjega usmiljenja... Desnemu razbojniku je potrkala milost na srce, prodrla v njegovo globino in porodila v njem kes in hrepenenje po opravičenju. In ko so se zganile njegove ustnice in zašepetale: »Gospod, spomni se me,« — v istem trenutku je bilo, kot da je odleglo Sinu božjemu sredi smrtnih bolečin na križu. Samo, da niso zastoj te bolečine, samo da more oprati v presveti krvi, ki poteka pravkar iz usihajočih virov Njegovega telesa, zadolženo dušo. — In nič pokore, nič odlašanja! Še d a n e s! Dizma, ker si en sam trenutek obžaloval, zaupal in ljubil, pa ti je odpuščeno, da si leta in leta blodil po temnih potih hudobije in greha!

Morje ljubezni in usmiljenja se v teh svetih trenutkih pretaka iz srca Sinovega v srce materino. Vedno bolj razume mati, kaj so človeške duše njenemu Sinu...

Sedaj je bilo njeno srce pripravljeno za tretjo Sinovo besedo. Nič grenkosti ni bilo tisti veliki trenutek v Marijinem srcu radi nas, nič srda, niti sence očitavanja nam, ki smo stali s kladivi in z žebli in s trnjem okoli križa... Kot globoko, mirno jezero je bilo materino srce ta trenutek, vse ožarjeno od solnca božje ljubezni, in v žarkih tega solnca je gladala Mati ves človeški rod, vse lačne in bedne in trudne, ki bodo romali po zemlji do onega poslednjega dne, ko ne bo več časa ne zemlje. Milijarde človeških duš so stale pred njenimi očmi, na vsaki je blestel žarek rubin Sinove krvi. Gledala je mati in čutila, kako ji postaja srce toplejše in toplejše. O neskončno drage neumrjoče duše, o ljubljene človeški otroci!

Tedaj: »Jezus se ozre na mater in na zraven stoječega učenca, ki ga je ljubil, ter

reče materi: »Žena, glej, tvoj sin!« Potem pravi učencu: »Glej, tvoja mati!«

»Žena, glej, tvoj sin,« — ne samo ta, ki stoji ob križu, mati bodi vsem, ki si jih gledala sedaj v duhu. Jezusova beseda je izzvenela v zraku, a v Marijinem srcu je zanetila svetel, neugasljiv plamen. O da, mati jim bo vsem, kot ji naroča Sin, do konca časov bodo ostale njene misli pri otrocih na zemlji, neprestano bo dvigala iz zaklada svojega srca tolažbe zanje, njeno materino oko bo pogledalo v sleherno dušo, njena močna roka jih bo vodila preko kleči in prepadov...

Veliki petek je zatonil v oceanu časa. Milijoni onih duš, ki jih je gledalo Marijino oko, ko je stala pod križem, so se potopili v morje večnosti. In vsi, ki so že odšli, so bili v življenju deležni Marijinega varstva, tisočim je bila ona Morska zvezda, ko so plule njih ladjice po razburkanem valovju, in jim je bila Vrata nebeška, ko so stali na meji dveh svetov.

Milijoni hodimo še sedaj po zemlji. Ti v slavi, bogastvu in razkošju, drugi v delu in trudu in zopet drugi samo v bolečinah. Še stoji tudi znamenje križa na zemlji in še nam oznanja Jezusov evangelij sladko tolažbo: »Žena, glej, tvoj sin!« O mi vsi, ki hranimo svoje duše z resnicami evangelija, ne pozabimo na oporoko Jezusovo! Njegova volja je, da je Marija naša mati in njena volja je Njegova volja!

Kot gre milost Odrešenikove smrti do vseh človeških duš in se vse lahko opero v krvi Jagnjetovi, tako gre milost Marijinega materinstva naprej in naprej skozi stoletja do vseh človeških otrok. Zaupajmo v svojo Mater! Luč njenih materinih oči nam ne bo nikoli ugasnila, nikdar nam ne bo odtegnila svoje roke, ko jo bomo prosili pomoči. Kot studenec žive vode je njeno srce. Zajemajmo iz njega moči in življenja! Ti pa, gospod Jezus, zahvaljen za svojo tretjo besedo na križu: »Žena, glej, tvoj sin!«

Blagor žalostnim, potolaženi bodo.

Dr. Fr. Jaklič.

Od prognanstva iz raja pa do danes zasleduje trpljenje v vseh mogočih oblikah človeka in se zagriže vanj ponavadi ravno tam, kjer je dotični najbolj občutljiv. V borno koč in razkošno palačo se prikrade, sleherni postane prej ali slej njegova žrtev. In vedimo, da je na svetu mnogo več trpljenja kot se pa človeku zdi, ker se ljudje svojih telesnih in dušnih bolečin ponavadi sramujejo in jih pred drugimi, celo sami pred seboj skrbno prikrivajo. Marsikdaj koga zavidamo, tako srečen se nam zdi, — a bi se nam solze udrle, če bi pogledali v globino njegovega razboljenega srca.

Zato pa tudi ni čudno, da je že odnekaj pretresalo človeško dušo vprašanje: Odkod trpljenje? Zakaj ga božja Ljubezen dopusti, in sicer v toliki meri? Toda tudi največji misleci niso mogli z močjo lastnega razuma najti zadovoljivega odgovora. Globokoumni Grki so že iz prastarih homerskih časov menili, da vlada nad ljudmi in celo nad bogovi kruta, neizprosna Usoda, ki nam je začrtala življenjsko pot, po kateri nam je treba iti. Modroslovci stoiki so hoteli pereče vprašanje rešiti tako, da so od človeka zahtevali, da se naj ne zmeni za bol, ki je po njih mnenju

itak le proizvod preživahne domišljije in nebrzdanega čuvstva; seveda, življenje s svojo kruto tragiko se jim je pri vsakem koraku rogalo in njih prevzetno čelo se je neprestano zadevalo ob granitno skalo trpljenja. Naposled je sredi vesele, uživanja željne Grčije zadonel obupni klic pesnika-trpina Teognisa: »Najboljše je, ne biti rojen; drugo najboljše pa, umreti takoj po rojstvu.«

Šele Bog je moral razodeti človeštvu smisel trpljenja. Že v stari zavezi je govoril o njem, vendar ne še jasno. Prelepa Jobova knjiga obravnava o namenu trpljenja, trije Jobovi prijatelji podajajo v dolgih govorih svoje nazore, tudi Job večkrat poseže v besedo; naposled se pa začuje glas božji ko grom iz viharja in veli, da se naj človeška slabotna pamet ne trudi, razpoznati nedoumljivih potov božje previdnosti. — Sin božji nam je pa razlil toliko jasnosti in toplote na pereče vprašanje o namenu in pomenu trpljenja, da nam to od takrat ni več ne ljubi gost in motilec naše sreče in udobnosti, marveč poslanec božje neizmerne ljubezni in skrbi za nas. Bog nima z dušnimi in telesnimi bolečinami, ki nam jih pošilja, zgolj tega na-

mena, kot ga ima sleherni dobri oče, ki najprej dopoveduje in posvari, naposled pa kaznuje; trpljenje torej nima samo zadoštilne moči, da na tem svetu z veliko manjšimi mukami poravnavamo svoje dolgeve pred Bogom, kot pa bi jih morali po smrti. Trpljenje ima čudovito očiščujočo silo, da nas polagoma razrešuje napačnih nazorov in navad, kakor očisti ogenj zlato rudo od vseh neplemenitih primesi ali kakor da draguljar diamantu šele potem pravi čar in blesk, ko ga je prej dolgo brusil in pilil. Trpljenje nam je hkrati najlepši vir zasluženja, ako ga le vdano sprejmemo in brez godrnjanja potrpežljivo nosimo. Kadar te zadene boleost in rečeš: »Bog, naj bo, kakor ti hočeš. Bodi tudi za ta udarec zahvaljen!« — tedaj si storil mnogo več in svoje zasluženje mnogo bolj povečal, kot če bi v miru in v sreči še toliko hvalo dajal Bogu. Naj nas pa ne bega pri tem misel, da morda nismo prav trpeli, ako se nam je upirala nižja narava, trepetajoča pred bolečino. Tudi Odrešenik je na Oljski gori drhtel ob pogledu na svoje bodoče muke. Da se le povzpne tudi naša volja do vzklika: »Oče, ne moja, ampak tvoja volja se naj zgodi!«

Trpljenje je res dvigalo, s katerim nas Bog najhitreje dvigne do večje popolnosti in posmrtni sreče. Zato je umljivo, da so razsvetljene osebe, posebni prijatelji in prijateljice božje, kar rotile Kristusa za križe in bolečine. Zato tudi ni čudno, če dihaajo pisma sv. Pavla tako plemenito željo; zvesti apostol je namreč dobro pojmoval Učeničeve besede: »Povem vam: Če pšenično zrno ne pade v zemljo in ne umrje, ostane samo; če pa umrje, obrodi obilo sadu.«

Kadar torej sami trpimo ali kadar vidimo trpeti svojega bližnjega, se vedno postavimo na nadnaravno, na božje stališče! V božji luči gledano izgubi trpljenje svojo grenkost in milost božja nam ga oslajša, ker res je, kar kliče sv. Pavel: »Hvaljen bodi Bog in Oče Gospoda našega Jezusa Kristusa, Oče usmiljenja in Bog vse tolažbe, ki nas tolaži v vsaki naši stiski,« in kar je sam rekel: »Pridite k meni vsi, kateri se trudite in ste obteženi, in jaz vas bom poživil.«

Ruski pisatelj Tolstoj bi bil rad dopovedal, kako lep življenski smisel ima trpljenje, s tole pripovedko: V puščavi Optina je ležal 30 let na trdi deski menih. Zadel ga je bila kap in le še z levico je

mogel ganiti. Zdravniki so dejali, da gotovo silno trpi; menih se je pa smehljaj in venomer hvalil Boga za iskro življenja, ki je še tlela v opustošenem telesu. Tisoč in tisoč romarjev je prihitelo k njemu in ta mož, ki ni bil zmožen nobenega dela, je storil ljudem nedopovedljivo veliko dobrega, — mnogo več, kot stori tisoč zdravih ljudi, ki si umišljajo, da kdo ve kaj delajo za človeško blaginjo.

24. aprila pa goduje svetnica **Lidvina**, pri kateri njeno devet in tridesetletno trpljenje ni bila lepa in poučna pravljica, ampak strašna, žgoča, živa resnica. Poglejmo jo v njenem nadčloveškem trpljenju v njeni angelski potrpežljivosti in v prelestnih učinkih, ki jih je rodilo zanj in za druge njeno dolgotrajno mučeništvo!

Rojena je bila sv. Lidvina l. 1380. v nizozemskem mestu Schiedam, ki leži ob reki Maas že blizu njenega izliva v morje, iz skromne, pa dobre meščanske družine. V nedolžnosti in tihi ponižnosti ji je tekla zgodnja mladost, kmalu se je razcvetela v izredno krasotico, da so se začeli brž oglašati snubci. Lidvinino srce je pa plamtelo v ljubezni do Jezusa in do Marije; sklenila je bila, ostati v vednem devištvu, pomneč besede sv. Pavla: »Katera je brez moža, skrbi za to, kar je Gospodovega, da je sveta s telesom in z dušo; katera je pa omožena, ji je mar to, kar je posvetnega, kako bi ugajala možu.« Prve goste je z materino pomočjo srečno odslovila, nad njeno nedostopnostjo je pa vedno bolj rastla očetova nevolja. Kaj naj stori?

Takrat je mladenka izvršila junaško dejanje: zaprosila je Boga po Marijini priprošnji, da ji naj tako docela odvzame vso telesno lepoto, da je noben ne bo več nadlegoval. Na Svečnico njenega 15. leta ji je Gospa izpolnila željo: na ledu jo je tovarišica pri drsanju tako nesrečno potegnila pri padcu za seboj, da si je zlomila eno od malih desnih reber. Začela je trpeti, skozi celih 39 let je nosila težak križ, ki ga je odložila šele ob smrti.

Lidvini se je napravil na znotraj velik absces (čir), ki se je z dnevi in meseci usodno večal ter ji pil življensko moč. Klicali so zdravnike, prekladali jo iz postelje na posteljo, pa brez uspeha. Ko se ji je čez poldrugo leto čir odprl, jo je izmučil do smrti.

Naslednja tri leta je še bolj hirala. Mogla se je včasih za silo dvigniti, da so jo nesli v cerkev. Od svojega 20. leta

pa ni tudi za hip več vstala. Skozi nadaljnjih 14 let se je poredko hranila le z delci pečenih jabolk in s koščki kruha, pomočenim v pivo; žgočo žejo si je včasih ohladila z vodo, nekoliko pomešano z vinom. V vseh 14 letih je vsega skupaj spala le toliko, kolikor spi zdrav človek v treh dneh. Po teh 14 letih je pa bil njen edini živež tedensko pol steklenice vode iz Maasa in pa — sv. obhajilo. Zaspala ni nikoli več.

Čirí so se ji razmnožili po vsej telesni notranjščini in jo nepopisno pekli. Trije so se odprli s tako zevajočimi ranami na ven, da se je videlo drobčevje in ga je le še preveza držala v telesu. Zaradili so se v ranah velikanski črvi, katere so deloma s tem odstranjevali, da so polagali nanjo moko in med in jih vanju vabili. Razne bolezní so se pridružile: šklepetajoča mrzlica se je vrstila za palečo vročico; glavobol ji je povzročal tope in zobobol bodeče bolečine, trajajoče cele tedne; 19 let jo je trpinčila vodenica, kateri se je pridružil še velik kamen ter razbičal njene bolečine do viška. Na eno oko je sirota čisto oslepela, na drugo se ji je pa le malo bliščalo, da jo je vsaka svetloba ščemela in je morala ležati v temni čumnati. Zevajoča rana se ji je razklala čez ves obraz, da je le s težavo govorila. Naposled je tako ohromela, da je mogla 7 let ganiti le še z glavo in levico, desna roka ji je visela le na eni izsušeni kiti ob ramí.

Kako je torej bedna ubožica nosila to goro trpljenja?

Prva tri leta ji je bilo slovo od zdravja, sveta in veselja nepopisno mučno, prijateljicam je često tožila in se jokala. Spovednik ji je potem prigovarjal, naj se umisli v Jezusove muke ter črpa iz njih moči in tolažbe. Jezus, ta sočutni nebeški Cirenejec, je pa vlil v dušo svoje neveste toliko pokoja in nadzemske radosti, da se mu je ob vsakem novem trpljenju prísérčno zahvaljevala za novo sredstvo zveličanja. Svojo plapolajočo ljubezen do Boga je netila tudi s pogostnim sv. obhajilom.

Zadnjih 24 let je bila skoro sleherní dan zamaknjena; ležala je ko mrtva, duh se ji je pa dvígal v nadzemski svet. Angela varuna je večkrat v človeški podobi videla zraven sebe in se zaupno pogovarjala z njim. Gledala je do-

godke po drugih, daljnih deželah in v prihodnost. Njeno mučeniško telo je večkrat obžarjal nadzemski sijaj.

Iz ljubezni do trpečega Zenina si je svoje velikansko trpljenje še prostovoljno večala. Posteljo je zamenjala s kupom slame, to pa naposled s trdimi deskami, češ da so manj pekoče. V ostri zimi l. 1408. je v taki legi čisto otrpela in ozebla, celo solze so ji zamrznile na trepalnicah. Odgnala je vselej še tisto malo dremavico, ki se ji je bližala.

Ne smemo pa domnevati, da ji je duša spríčo nadzemske tolažbe vedno plavala v radosti. Grozne dušne bridkosti so navadno sledile njenim zamaknjenjem. Mučila jo je duševna pustota in mrzlotá, čutila se je povsem zapuščeno od Boga. Nove bolečine ji je povzročala zavest, da družina polagoma leze v bedo in beraštvo; oče je res polagoma kar izhiral. Najbolj pa jo je bolelo, da je njena ljubljena nečakinja in zvesta strežnica Petronila zavoljo nje umrla: tolpa vojakov, ki je s sv. Lidvino tako prostaško ravnala, da jih je Bog čez nekaj dni udaril s strašno smrtjo, je nečakinjo tako sirovo zagnala ob zid, da je dobila smrtne notranje poškodbe. Pa tudi vse te in druge dušne muke je vdano sprejela in vse trpljenje rada darovala Bogu tudi za druge, posebno za izpreobrnjenje grešnikov. Lahkomiseljnemu plemiču, katerega niti poset pri tej živi svetnici ni mogel izpreobrniti, je svetovala, da naj za pokoro sprejme le to malenkost, da bo eno noč počival na isti strani. Za šalo je nasvet sprejel, pa mehka postelja se mu je kmalu izpremenila v neznosne muke; spomnil se je še neizmerno hujših muk v peklu, ki so ga čakale, če vztraja v grehu, ter se je izpokoril.

Tudi telesno miloščino je svetnica rada delila, namreč iz darov, katere so ji obiskovalci in občudovalci poklanjali. Bog je pri tem včasih čudežno posegel vmes, da je bilo nazadnje v možnji več novcev ko skraja, ko je začela jemati iz nje.

Njene priprošnje so imele, že ko je bila še živa, veliko moč pri Bogu. Njen Jobov zgled potrpežljivosti in spokornosti je dal nešteto žalostnim, obupanim in spokornikom poguma in tolažbe. Za vso okolico je bila vir blagoslova in milosti. Ko ji je l. 1403. umrla mati, se je začela ovijati z bodečo kožo, da bi ji polajšala trpljenje v vicah; do smrti se tudi od tega pokorila ni več ločila.

Na velikonočno jutro l. 1433. ji je kamen zadajal strahovite bolečine, da je kar medlela. Sredi svojega gorja je pa naenkrat začula angelski spev aleluje. Izvedela je, da bo čez tri dni že pri Jezusu v nebesih. Velikonočni torek je prosila, naj jo pustijo samo, da se bo še zadnjič nemoteno porazgovorila z Ženinom. Čudežno so se ji zacelile vse rane na obrazu in telesu; vsa lepota, katero je bila v zanosu ljubezni darovala pred 39 leti Kristusu, se ji je zopet vrnila. Nebeški vonj se je razlil po sobi in velika trpinka se je preselila k Bogu, stara 53 let.

Ljudstvo je kar vrelo v Schiedam, da jo še enkrat vidi. Na njenem preprostem, zidanem grobu so se začeli goditi čudeži.

* * *

»Mir vam bodi! — In ko je bil to rekel, jim je pokazal roke in stran. Razveselili so se učenci, ko so videli Gospoda.«

Jezusove rane, veliki petek tako boleče in strašno zevajoče, od velikonočnega jutra pa tako svetle in poveljane: ali nam ne jamčijo, da se bo tudi naše, tudi tvoje majhno trpljenje kmalu izpremenilo v veljelo in poveljane?

Varstvo sv. Jožefa.

Dr. Fr. Trdan.

»S svetniki je kakor z ljudmi in pokrajinskimi slikami: nekateri ljudje in kraji razodevajo že po svoji zunanosti lepoto in veličino. Komaj jih vidimo, že jih občudujemo in vzljubimo. Drugačne pa so v tem božjem svetu skromnejše prikazni: če hočemo prav presojati njih vrednost, lepoto in sijaj, jih moramo pobliže opazovati in proučevati. Zgodi se namreč večkrat, da tiči njih prava veličina ravno v njihovi neznanosti in skritosti. Prav taka je tudi s svetniki. Kakor zvezde na nebu tako se ločijo blaženi po svojem sijaju in lepoti. Za nas najbolj neznan, so lahko po svojih vrlinah zelo veliki, da, največji med njimi.« (Meschler, Sv. Jožef, uvod.)

Med take skrite bisere prištevajo svetega Jožefa, ki ga imenujejo vsled njegovega izjemnega poklica, izredne svetosti in zunanje skromnosti »najbolj skritega svetnika«. Toda v tej dozdevni skritosti tiči hkrati njegova velikost.

V začetku krščanstva je bilo češčenje sv. Jožefa bolj neznan. Poznavatelji cerkvene zgodovine navajajo za to posebno dva razloga. Izprva so iskali kristjani duševne opore in utehe zlasti pri tistih svetnikih, na katerih grobovih so se zbirali in katerih svete ostanke so hranili. Tudi je bilo treba v prvih stoletjih predvsem utrditi vero v božanstvo Jezusa Kristusa, brez katerega ni zveličanja. Da bi pa poganski svet ne imel Jezusa samo za človeka, zato je stopilo češčenje Matere božje in sv. Jožefa bolj v ozadje.

Pozabili pa na sv. Jožefa niso nikdar. Dočim so ga vzljubili apostoli po pripovedovanju Matere božje, so ga spoznali prvi kristjani iz slik v katakombah, pozneje pa

po cerkvenih očetih, ki so v svojih govorih in spisih širili njegovo slavo.

Največ pa so pripomogli k spoznavanju sv. Jožefa nekateri srednjeveški in novodobni redovi kot frančiškanski, dominikanski, karmeličanski in jezuitski, ker so zrlj ravno v češčenju sv. Družine najbolj uspešno sredstvo zoper vsakokratne socialne rane, ki se tako rade povračajo na družabnem telesu človeškega rodu. Zanimivo pa je, da je tudi nebo kmalu odobrilo to novo zdravilno sredstvo. Serafinski Magdaleni, sv. Marjeti Kortonski, je Jezus nekoč rekel: »Ako mi hočeš biti vseč, ne opusti nobenega dneva, ne da bi dala dolžno čast in slavo sv. Jožefu — tako ljub je mojemu Srcu.«

Ta Jezusova želja je postala odslej nekako navodilo za vse vnete častilce božjega in našega variha. Sv. Bernardin iz Sijene govori o moči in varstvu sv. Jožefa tako ljubko in prepričevalno, da skoro nadkriljuje sv. Bernarda, ki v svojih govorih ni zamudil nobene prilike, ne da bi priporočal češčenje Matere božje in nje-nega deviškega Ženina. Sv. Peter Alcantarski je izročil vso svojo redovniško družino posebnemu varstvu sv. Jožefa in vernike neprestano opominjal, naj nikdar ne pozabijo na tega velikega priprošnjika. Že iz 13. stol. potekajo posebne »Dnevnice«, zložene v proslavo sv. Jožefa. Te je pozneje izpopolnil Izidor iz Lilla, ki se je v svojih spisih neprestano trudil, da bi pokazal svetu veliko moč, ki je skrita v imenu »najbolj skritega svetnika«. Za sv. Jožefa je Izidor tako navdušen, da celo pozivlja pisatelje, ki bodo za njim nastopili, da naj ne nehajo opozarjati vernike

na neizmerne zaklade in na zasluge sv. Jožefa. Njegove besede izzvene kakor skrivnostna napoved, ki se uresničuje pred našimi očmi. »Možje,« tako piše, »veliki po znanju in čednosti, bodo z vnemo delali za tem, da odkrijejo darove, ki so skriti v sv. Jožefu in našli bodo v njem dragocene zaklade.«

Od Izidorja napovedane zaklade so začeli v velikem obsegu odkrivati v 16. in 17. stoletju, ko so v govoru in pismu širili pobožnost do sv. Jožefa zlasti sv. Ignacij Lojolski, sv. Terezija iz Avile, sv. Frančišek Saleški in sv. Vincencij Pavelski.

Po prizadevanju teh svetih oseb je zaupanje v pomoč sv. Jožefa tako preželo človeška srca, da so že l. 1680. določili tretjo nedeljo po veliki noči kot praznik varstva sv. Jožefa, ki ga še danes obhaja ves katoliški svet.

V 19. stoletju, ko je proglasila Cerkev sv. Jožefa za varuha vsega katoliškega sveta, pa je češčenje sv. Jožefa doseglo višek. Danes je malo svetnikov, do katerih bi imelo verno ljudstvo toliko zaupanja kakor do sv. Jožefa. Sv. Jožef ni danes več najbolj skriti, ampak najbolj

znani in najbolj moderni svetnik. In to je zanimivo: čeprav je sv. Jožef eden največjih svetnikov, ga je vendar najložje posnemati.

Sv. Jožef je bil pobožen, skromen in bogaboječ. Že od zgodnje mladosti se je zavedal, da daje podlago notranjemu zadovoljstvu zbranost duha in vestno izpolnjevanje stanovskih dolžnosti. Zato je zvesto in dosledno izpolnjeval vse verske predpise: molil je zjutraj, opoldne in zvečer; ob zapovedanih dneh se je strogo postal, soboto je posvečeval in redno zahajal v shodnico, trikrat na leto pa v Jeruzalem. Tako je živel zgledno, dokler je bil sam, ista načela je uveljavljal tudi pozneje kot glavar sv. družine. Živel je res po vseh predpisih Gospodovih brez graje in s svojim vsakdanjim delom vršil življensko nalogo, ki mu jo je odmerila božja Previdnost.

Tako ne nudi življenje sv. Jožefa nič posebnega in prav zato je hoja za njim tako privlačna, lahka in hkrati Bogu dopadljiva, ker nas varuje pred napuhom, početkom vsega zla, in dosledno vodi k praviru milosti po Mariji k Jezusu.

Katoliški radikalizem.

J. Kalan.

1.

Vdanost Cerkvi in duhovščini.

Ali se še spominjate, kaj smo zadnjič govorili o katoliškem radikalizmu? Veste zdaj, kaj katoliški radikalizem pomeni? — Da, radikalizem! Zapomnite si to besedo! Četudi je tuja, pa se mora udomačiti, da jo bo poznal vsak otrok in vsaka pastirica. Radikalni moramo biti! Do dna, do korenine moramo iti! — Saj imate v Jugoslaviji celo politično stranko, ki se imenuje radikalna. To je najmočnejša srbska stranka. S to stranko je zdaj zvezana naša slovenska ljudska stranka. Zato moramo biti radikalni tudi mi. Seveda, ker smo katoličani, katoliško radikalni.

Rekli smo zadnjič, da se v naših časih vera očitno umika neveri. Četudi se v nekaterih rečeh obrača na bolje, se pa v drugih toliko na slabše. In če odračunamo dobro od slabega, smo splošno le na slabšem. Kdor živi že nekaj let in ni slep, mora to videti. Če smo pa vsako leto, ali tudi vsakih deset let na slabšem, če bo ta stvar šla po tej poti dalje — in šlo bo, če se ne bomo z vsemi močmi po robu

postavili — kam bo to nazadnje prišlo?! Ali ni rekel Jezus — kakor bi bil prav na naše čase mislil —: »Ko pride Sin človekov, kaj mislite, ali bo še vero našel?« Saj smo že tako daleč, da po nekaterih deželah starši svojih otrok ne dajo več krstiti. Med delavstvom na Francoškem in v Belgiji je že polovico takih. To so pravi pristni moderni ali beli pogani — s kostmi in kožo. Na Slovenskem tega še ni, ker v Jugoslaviji, kakor prej v Avstriji, še državna postava zahteva, da morajo biti otroci krščeni v veri svojih staršev. Ne manjka pa takih, ki so, četudi krščeni, vsaj po duši in življenju pogani.

Kakor povenjen se je razlilo in se razliva vedno bolj brezverstvo po svetu. In kakor narasla reka trga rodovitno zemljo ter lepe livade spreminja v pust prod, podobno se godi pred našimi očmi v duhovnem oziru. Če pa kaka reka dela škodo, jo skušajo zaježiti, zgraditi, omejiti. Tudi mi moramo skušati zaježiti povenjen brezverstva. Kako? S plankami in koli in kamenjem se to ne da. Kaj torej naj naredimo? Strniti, tesno združiti se moramo vsi pravoverniki v eno močno

črto in se tako rekoč s svojimi hrbti »kakor en mož« upreti prodirajočemu navalu razkristjanjevanja. To se pravi: Koli-kor bolj predrzno se širi in šopiri nevera, toliko bolj krepko se moramo vere držati mi, jo braniti, zagovarjati, neustrašno spoznavati in kajpada po nji živeti. Ker skušajo Boga povsod izriniti, zato zahtevamo mi

Povsod Boga! Devica Marija,
mi hočemo povsod Boga!
Razgrni plašč usmiljenja,
Mati, nad svodom našega neba.
Pošlji z ljublim Sinom
iz blagoslovljenih dalj
povsod Boga, ki naš je Oče,
povsod Boga, ki naš je Kralj!

Povsod Boga po naših družinah, po naših šolah; On bodi Mojster našim otrokom! Povsod Boga po naših sodiščih; povsod Boga med zveze zakonske, v armadi junaški, povsod Boga!

* * *

Poglejmo zdaj malo bolj nadrobno, kaj je naloga katoličanov v naših dneh!

Na čelu tega spisa imate zapisano »Vdanost Cerkvi in duhovščini«. Po pravici! Zakaj? Kdor hoče biti dober vernik, mora poslušati, spoštovati in ljubiti Cerkev. »Kdor pa Cerkev ne posluša, naj ti bo kakor pogan in cestinar.« (Mt 18, 17.) Božji Učenik je vero izročil v varstvo Cerkvi. Saj je Cerkev ravno zato ustanovil, da vero hrani, brani in oznanja.

Kdo pa je Cerkev? Cerkev smo, kakor veste vsi katoličani. Ko je Jezus ustanavljal sveto Cerkev, ko je zbiral vernike krog sebe, je izbral izmed njih 12 apostolov ter jim je izročil trojno službo, ko je rekel: Pojdite in učite vse narode in krščujte jih v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha; učite jih izpolnjevati, karkoli sem vam zapovedal.« (Mt 28, 19, 20.) Apostole in njih naslednike imenujemo učečo Cerkev. Kadar torej govorimo, »Cerkev uči — zapoveduje,« imamo v mislih naslednike apostolov, t. j. škofo, ki jim pomagajo duhovniki. Živa vera in življenje po veri je torej neločljivo združeno z vdanostjo do Cerkve, to je do škofov in duhovnikov. Hoteti biti dober kristjan, duhovnikov pa ne marati, ne poslu-

šati, povejte, če gre to skupaj? Saj tako rekoč vsa vera gre skozi usta in skozi roke duhovnikov. Brez teh ni pridige, ni nauka, ni svete maše, ni zakramentov, torej sploh ni vere. Kako se torej dasta vera in duhovnik ločiti? Kjerkoli so res dobri kristjani, tam spoštujejo duhovnike; in kjer duhovnikov ne marajo, tam je vera na tleh.

Kako je v tem oziru na Slovenskem? O tem bomo še govorili. — Za danes Vas samo opozorim na spis »Dober pastir«, ki ga imate in ga boste imeli letos v vsaki številki »Bogoljuba«. Tam se boste učili vdanosti do Cerkve in cerkvenih služabnikov. Videli boste, kako se je izkazalo nemško katoliško ljudstvo, ko je v Nemčiji prihrul od državne strani vihar nad Cerkev, škofo in duhovnike. Ko bi bil jaz prirejal ta spis za Slovence, bi bil namesto »Dober pastir« morebiti zapisal »Dobre ovčice« ali kaj podobnega. Kajti ravno to, kako je ljudstvo stalo trdno kot zid in držalo s svojim škofom, kako je kljubovalo in nagajalo državnim oblastem, ki so škofa krivično preganjale, to je jedro tega spisa, to je česar se imate Slovenci učiti od tega ljudstva. Glejte, ko je državna oblast škofu zarubila pohoštvo, ker ni hotel plačati krivičnih kazni, so nele meščani mesta Münster pokazali nepopisno navdušenje za škofa, ampak so se vsule iz cele škofije procesije ljudstva do škofa. Sleherni fara cele škofije je poslala k škofu deputacijo (odposlanstvo) mož, ki jih je prišlo naenkrat po 300, 400, 500, da škofu izrečejo in izkažejo v imenu cele fаре svojo vdanost, spoštovanje in ljubezen. Vidite, to je katoliški radikalizem! — Naj omenim, da je münsterska škofija tista, v kateri biva večji del naših rojakov na Nemškem. Škofija je trikrat večja od ljubljanske ali lavantinske, ima nad poldrug milijon katoličanov. Iz nekatereh krajev imajo ljudje po 5, 6 ur vožnje po železnici do škofijskega mesta. In takrat še ni bilo povsod železnic. Pa so vendar prišli od povsod in v tolikem številu. Vse mesto in vsa škofija je bila en sam velik plamen za škofa.

Tudi na Slovenskem bi bilo prav, da bi bilo kaj ljudi, ki so pripravljeni iti — če treba — za Cerkev v ogenj. Kulturnega boja, kakor so ga imeli na Nemškem, sicer nimate; a zabavlja se na duhovnike ne zlepa kje toliko kot na Slovenskem, in seveda — odkar med Hrvati šari Radić — tudi na Hrvaškem. (Dalje.)

Rafael (Madonna del Granduca).

Firenze — Pitti.

Z ljubim Sinom nas blagoslovi...

Moje deseto lurško romanje.

Alojzij Šoba. (Dalje.)

Cistercijanski (trapistovski) samostani.

Svetli zgledi bogoljubnega življenja so redovi, predvsem strogi redovi. Hvala Bogu imamo tudi v Sloveniji priljubljene redove, katerih dušne koristi ne moremo preceniti. Najstrožji redovniki so kartuzijani v Pleterjah pri Št. Jerneju na Dolenjskem, potem reformirani cistercijani ali trapisti v Rajhenburgu, cistercijani v Stični na Dolenjskem, karmeličanke na Selu pri Ljubljani. Ker sem imel na lurškem potovanju izredno srečo, uživati gostoljubnost mnogih trapistovskih samostanov, naj kratko le-te opišem v posebnem odstavku. Kdo so trapisti? Trapisti so redovniki cistercijani, ki živijo po strožjem redovnem pravilu. Ustanovil je red cistercijanov sv. Robert. To ustanovo so nadaljevali in spopolnili sv. Alberik, sveti Štefan Harding in pa najslavnejši cistercijanec sv. Bernard, ki je kar naenkrat pripeljal 30 članov v samostan ter je kot opat Klerovški sam ustanovil 65 samostanov. Umrl je 20. avgusta 1153. Cistercijanski samostan v Stični je bil ustanovljen še za časa sv. Bernarda l. 1136. Ko je v teku 500 let prvotna redovna strogost izginila, je pa Armand Jean Le Bouthillier de Rancé (imenujmo ga kratko Ransé) že obstoječi slavni cistercijanski samostan v La Trappe-u reformiral (obnovil) ter zopet uvedel prvotno strogo redovno cistercijansko pravilo. Ransé je bil 13. julija 1664 kot prvi trapistovski opat posvečen. Od tega leta so se vsi cistercijanci, ki so imeli La Trappe za svojo materino hišo, imenovali trapisti. Dne 30. julija 1902 je papež Leon XIII. proglasil samostan Citeaux (Sitó) kot glavni in materin samostan reformiranih cistercijancev ali trapistov. Življenje trapistov je zelo strogo. Vsak dan porabijo sedem ur za svoje molitve v cerkvi (v koru) in devet ur za delo. Celic ali sobic nimajo, ampak skupne spalnice. Mesa ne uživajo, ampak razno rastlinsko hrano. Jedilno orodje je leseno. Najbolj značilna je pa ljuba molčečnost. Ta rodi svetnike. Že za časa prvega trapistovskega opata Ranséja so izdali v La Trappe-u »Sporočilo o življenju in smrti 55 redovnikov«, ki so svetniško živeli in umrli.

Omeniti moram tudi to, da so vsi cistercijanski samostani posvečeni Mariji Devíci. Pri reformiranih cistercijancih so njihovi samostani in glavni oltarji posvečeni »Mariji, v nebo vzeti«, pri reformiranih ali trapistih pa »Mariji, brez madeža spočeti«. Vsak trapistovski samostan se imenuje na francoskem »Naša ljuba Gospa« v Dumbah, v Egbelu, v Puščavi, pri Sedmih studencih itd. Banjaluški se imenuje »Marija zvezda«, raj-

henburški »Marija rešiteljica«. To veliko ljubezen do preblašene Device so vsi cistercijanci podedovali po velikem sv. Bernardu in jo čuvali in gojijo kot najžlahtnejši redovni biser. Zato tudi vedno molijo pred svojimi slovesnimi dnevnicami »male dnevnicke preblašene Device Marije«.

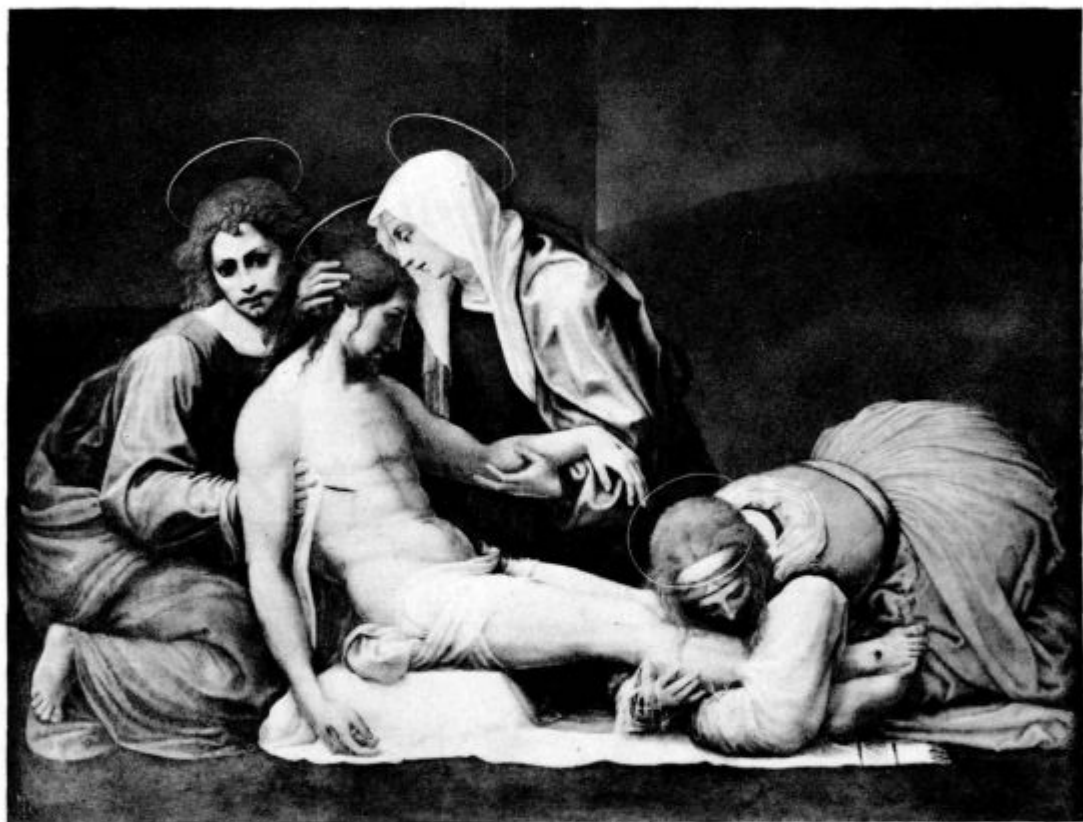
V tako Marijino svetišče smo torej dospeli v torek večer 5. julija, ko smo prišli k trapistom v Dumbé (Dombes). Ta samostan je materna hiša rajhenburške opatiije. L. 1881. je dombški opat Dom M. Avguštin (Marquis de Ladeuze) poslal večje število redovnikov trapistov v Rajhenburg, ki so se naselili v znamenem rajhenburškem gradu. Ta naselbina je bila pozneje povzdignjena v samostojno opatijo. Zato obstoja med tema samostanoma še vedno tesna vez. Našel sem tam francoske redovnike, ki so že obiskali rajhenburško opatijo, pa tudi dva rajhenburška trapista Slovenca, ki dobivata naš list »Bogoljub« tja na Francosko. V tem samostanu sem našel tudi ruska dijaka vseučiliščnika ruske univerze Dorpat. Proučujeta samostansko življenje ter sta namenjena v Nemčijo, da nadaljujeta svoje študije na ondotnih univerzah. Dombška opatija je posebno znamenita tudi zato, ker je v bližini Arsa, kjer je deloval sv. Vianney. Ta je bil temu samostanu zelo naklonjen in mu je poslal mnogo dobrih redovnih poklicev. Dombška opatija hrani cele zaloge Vianneyjevih relikvij. Žal, nisem mogel nobene dobiti, ker so še vse pod strogo škofijsko zaporo, ki ne dovoli, da bi se relikvije oddajale brez škofijske avtentike (potrdila).

Glavno delo, ki ga opravljajo trapisti v Dombah, je obdelovanje velikanskega polja, ki je deloma močvirno, in pa v velikanski moderno opremljeni svečarni. Vosek dobivajo celo iz Afrike iz Alžirije. Z voščenimi svečami zalagajo velik del Francije. Zanimal sem se tudi za cene. Cene namenoma ne povem. Prepričal sem se pa, da presega cene naših prima voščenih sveč. Kje je vzrok tej razliki? Menda le v kakovosti (kvaliteti)!

Zaradi celotne enotnosti omenim na tem mestu še druge znamenite trapistovske samostane, ki smo jih obiskali. Po evharističnem kongresu smo se odpeljali 11. julija v opatijo Aiguebelle (Egbél). Samostan leži visoko v hribovski samoti. Močno masivno zidovje iz rezanega kamnja priča o njegovi starosti. Samostan je eden najstarejših cistercijanskih samostanov in ga je še sam sv. Bernard obiskal. Ljudomili g. opat je svojčas uredil čokoladno tvornico pri trapistih v Rajhenburgu.

Odtod zopet tesna zveza s Slovenijo. Samostansko čokoladno tvornico so prepustili svetnim podjetnikom, zase so si pa obdržali in moderno uredili velikansko tvornico za izdelovanje raznih volnenih predmetov. Na lepi planoti nad svojim samostanom so postavili veličasten »Dom duhovnih vaj«. V tem domu sem preživel dva dni in dve noči. V to idilično samoto radi prihajajo razni okoliški duhovniki opravljat duhovne vaje. Istočasno je bil tam

Dne 13. julija smo prišli v opatijo naše ljube Gospe v Puščavi. Samostan je v samoti, zares v puščavi. Posebna znamenitost je tukaj umetno perutninarstvo gospodarstvo. Prijazni mladi gospod priyor mi ostane še posebno zato v dobrem spominu, ker je bil v svetovni vojni na solunski fronti, kjer se je od srbskih vojakov naučil tudi nekoliko srbsčine. Hvaležen sem temu gospodu tudi zato, ker nas je dal drugi dan s samostanskim avto zapeljati v

Fra Bartolommeo.

Marijino udano trpljenje.

Firenze — Pitti.

tudi častitljiv župnik od Sv. Jožefa v bližini. Predstavili so mi ga kot veččega nemškega jezika. Dobro sva se razumela. Samo zaradi duhovnih vaj ga nisem hotel dalje motiti. Ko povem potem v samostanu pri obedu, da sem govoril s tem in tem gospodom župnikom in da gladko govori nemščino, mi odgovorijo: »Seveda jo gladko govori, saj je bil prej profesor nemščine.« Dalje so mi povedali, da vzdržuje sam v svoji župniji malo dijaško semenišče ter sam poučuje in pripravlja dijake za sprejem v škofijsko semenišče. Kolika požrtvovalnost? Bog blagoslovi njegovo plemenito delo, nam pa daj vsaj nekoliko apostolskega duha!

Lurd. Naj omenim še to, da smo se na tej poti peljali čez malo rečico »Sava«. Francoska Sava in slovenska Sava! Kako prijetno iznenadenje!

Zadnji francoski trapistovski samostan, kjer smo bili gostoljubno sprejeti, je opatija naše ljube Gospe pri Sedmih studencih blizu Paray le Moniala. Tja smo prišli 21. julija ter tam prenočili. Samostan je zelo star. Obiskal ga je še sv. Bernard. Mene je posebno nekaj zanimalo. Pri duhovnih vajah nam je lani g. P. V. Kopatin večkrat imenoval pisatelja Chautard-a (Šotárda), ki je spisal knjigo o pogledu apostolskega življenja in delovanja. V nemščino prevedena knjiga ima naslov: »In-

nerlichkeit... To izvrstno knjigo poznam že dalje časa. Pisatelj je pa ravno opat pri Sedmih studenih. Zelo sem želel spoznati tega imenitnega in slavnega pisatelja. Hvala Bogu! Spoznal sem tega odličnega moža, skromnega, ponižnega, ascetičnega redovnika ter bil njegov gost. Tukaj sem videl najlepši biser na celnem obširnem potovanju. Bogu sem srčno hvaležen za vso gostoljubnost, katero sem užival v imenovanih francoskih trapistovskih samostanih. S tem, da sem ta odstavek v celoti opisal, sem hotel svoje globoko spoštovanje in srčno hvaležnost izraziti vsem gostoljubnim francoskim samostanom in svojemu skrbnemu spremljevalcu rajhenburškemu g. opatu.

Francoski evharistični kongres v Lijonu.

(Od 6. do 10. julija 1927.)

Znano je, da Francozi zelo ljubijo zunanji sijaj. To so pokazali tudi na evharističnem kongresu v Lijonu. Impozantna je bila v sredo 6. julija popoldne slovesna otvoritev. Domači lijonski kardinal je imel otvorilni cerkveni govor, v katerem je odločno protestiral proti netaktnemu postopanju lijonskega župana Herijota. Svečanost se je vršila v njegovi katedrali sv. Janeza Krstnika. Drugi dan, četrtek, 7. julija, je imela šolska mladina svojo manifestacijsko procesijo iz katedrale na hrib k naši ljubi Gospej Furvijski. Vsi dečki in vse deklice so bile belo oblečene. Vsakdo je imel v eni roki gorečo svečo, v drugi pa svežo lilijo. Bilo jih je nad 10.000. To je bil nebeško lep prizor. Koliko svetega veselja in poguma je vlil ta nastop francoske mladine v srca katoličanov, ki jih še vedno stiska kulturni verski boj! V petek 8. julija je bila v furvijski baziliki naše ljube Gospe velika slovesnost za duhovnike častilce presv. Rešnjega Telesa. Cerkev je bila polna samih duhovnikov. Govoril je mlad jezuit o presv. Evharistiji. Vtis se ne da popisati. Pero in beseda odrečeta — le srce čuti, a čuti tako močno, da se ob samem spominu zopet močno širi! Ta pomenljivi dan smo zelo pomenljivo zaključili s tem, da smo se popoldne podali v Ars k vzoriduhovniku sv. Vianney-ju ter se od ondot zopet vrnili v Lijon. V Arsu smo si ogledali staro Vianney-jevo župnišče in razne njegove relikvije. Posebno pozornost je izpričal arski g. vikar, da nam je kot Jugoslovanom v znak

posebne naklonjenosti pokazal srce sv. Vianney-ja v posebni lepi monštranci ter dal poljubiti to sveto relikvijo. Ta gospod je tudi pripovedoval, kako zelo je častil sv. Vianney svojega krstnega patrona sv. Janeza Krstnika in kako zelo je priporočeval češčenje in posnemanje sv. krstnih patronov. Njegovo češčenje in veliko zaupanje do sv. Filomene je splošno znano.

Še nekaj drugega zanimivega smo doživeli v Arsu. Po maši nas je omenjeni gospod poslal v samostan »Previdnosti božje« k zajtrku. Pridemo tja, pa je vse prazno. Samo sestra vratarica je doma. Gremo v sosedne gostilne. Vse je odprto, a osobja nikjer. Nato peljem svoja spremljevalca v meni že znani poštni hotel. Tam omenimo svojo nepriliko, a dobimo zanimivo pojasnilo. Domača gospa pravi: »Ne čudite se. Vsi vaščani so zdaj ob devetih pri mrtvaški maši sedmini, ki se daruje za nekega vaščana, katerega je njegov lastni sin pred enim tednom po neprevidnosti in nesreči ustrelil. V znak sožalja in sočutja se sedaj cela vas udeležuje mrtvaške sedmine.« Zelo smo se čudili tej pieteti (spoštovanju), kakor pravimo, do pokojnega in pa javni varnosti, da puščajo hiše kar odprte. Tega pri nas ni. Saj še zaprte hiše niso varne!

Veseli in zadovoljni s svojim romarskim izletom smo se vrnili v soboto popoldne zopet v Lijon. V nedeljo 10. julija je bil sklep evharističnega kongresa z velikansko procesijo popoldne. To je bil pravi triumf evharističnega Boga. V velikanskem parku usmiljenih bratov pri bolnici sv. Janeza od Boga so se razšle množice v raznih skupinah. Odtod so se podale vse te zbrane množice v procesiji v zraven ležečo veliko dolino, ki ima podobo naravnega stadiona. Tam je bil postavljen visok oltar za presveto R. T. in višjo duhovščino. Dolina se je počasi napolnjevala, a napolnila se je popolnoma. Tukaj je bila pridiga, slovesna posvetitev Francije presv. Srcu Jezusovemu ter sv. blagoslov. Nato smo se vrnili k samostanu usmiljenih bratov, kjer se je po odpetju lepih programnih točk procesija zaključila in razšla. Vsa ta lepota se da le videti, občudovati, ne pa popisati. Hvala Bogu za vse te doživljene, nepozabne lepe dneve! S tem smo dokončali prvi lepi del našega romanja veseli in zadovoljni.

V norišnici so gostu razkazovali številne bolnike. Mlad pacient je sedel na lesenem konjiču, pa se je zadovoljno uječkal na njem. »Nesrečen slučaj,« pravi zdravnik. »Ta revež je zasnubil lepo gospodično, pa ga je zavrnila. Od takrat še mu blede.« Nato prideta do oddelka, kjer so bolniki v posameznih celicah. Neki norec se je z glavo

zaletaval v steno, ki je bila vsa z gumijem obložena. »Kaj pa je s tem človekom?« — »Ta je pa poročil ono gospodično, ki je onega odklonila,« je pojasnil zdravnik.

Pravi ministri za povzdigo in prerod dežele so starši, ki otroke res krščansko vzgojujejo.

Najlepši plemiški naslov žene je — mati!

P. Veronese.

„Vstal je, ni ga tukaj...“

Florence — Pitti.

Po vstajenju.

Janez Langerholz.

Nekam s strahom je Ivanka pričakovala prihodnjega družbinega shoda. Zakaj če je učiteljica Pavla povedala o njej družbenemu voditelju, če je imenovala morda njeno ime, bo ona zdaj poslušala njegove besede ne kakor duša, ki potrebuje pomoči in vodstva, ampak kakor obsojena grešnica. Rdečica ji bo zalila obraz, razburjena kri jo bo napravila kakor slepo in gluho za vse, kar se bo godilo okrog nje, in dekleta, njene tovarišice, bodo od shoda grede skrivnostno šepetale: »Ali si jo videla, kako je bila Ivanka rdeča?«

»Kaj neki to pomeni?«

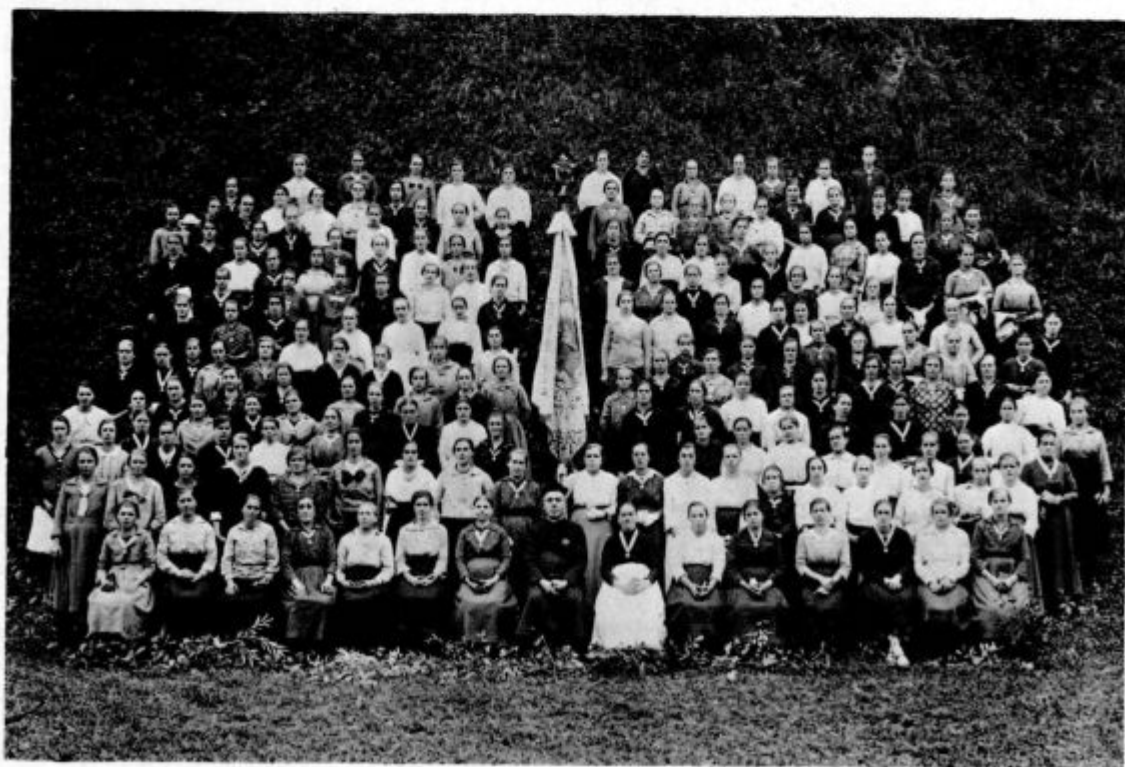
»Gotovo jo je zadelo, kar so danes govorili.«

»Kdo ve, kakšne skrivnosti ima?«

Prišel je shod. Ali nobene besedice ni bilo o tem, kar je pričakovala Ivanka. In spet nov shod, pa spet nič. Potem pa čez nekaj mesecev, čisto nepričakovano, brez vsakega imena, brez vsakega namigavanja, kakor bi bilo prišlo samo od sebe na vrsto.

Na Ivanko je ta obzirnost prijetno učinkovala.

»Vem,« tako je začel gospod voditelj, »vem, mlada dekleta, da jako rade prebirate razne knjige. Morebiti še preveč. Posebno če dobite v roko prijetno povest, se kar težko ločite od nje. Vse naenkrat bi rade vedele: kakšen je začetek povesti in kakšen bo konec.

Dekliška Marijina družba v Metliki.

Zato mnogokrat začnete brati povest od zadnjega konca. Ali mar ne?

Nekatere poslušalke se skrivnostno namuzajo.

»Mnoge prebirate gotovo tudi knjige, ki vam govorijo o gospodinjstvu, o kuhi, o oskrbovanju domačega vrta, o ravnanju s perutnino, z mlekom, vseč so vam morebiti knjige, ki vas poučujejo, kako treba vzgajati samega sebe in svojega bližnjega...«

In spet je opazil gospod voditelj izza na-

dobimo lahko že v našem domačem jeziku.¹ Prav tako je podal dobri mož kratka navodila, kako naj se vrši to branje. Morebiti bo mnogoteri dobra duša hvaležna, če jih tu v kratkih besedah zapišemo.

Pred branjem opravi kratko molitev ali vsaj kratek vzdihljaj k Sv. Duhu.

Beri s sv. spoštovanjem; misli si, da ti po besedah sv. pisatelja govori sam Bog.

Beri premišljeno in pazljivo, počasi, besedo za besedo, vsak stavek dobro premisli

M. Langus.

Friderik Baraga.
(† 1868)

Duh. semenišče v Ljubljani.

Misijonski jubilej.

Ignacij Knoblehar.
(† 1858)

očnikov tajno spogledovanje in nekatere začudene obraze, ki so mu molče govorili: »Ali imaš nas res za tako neumne? Me, da bi take reči brale? Pojdi no, pojdi!«

»Danes vas pa hočem naučiti še prav posebno koristnega in vsem naravnost potrebnega branja,« nadaljuje dalje gospod voditelj. »Temu branju pravimo duhovno branje. Namen tega branja je, da prav spoznamo Boga, pa tudi sami sebe in svoje slabosti, da se uživimo v svoj večni namen, ki ima svoj cilj v Bogu in da dobro spoznamo in prav porabimo vse pripomočke, ki nas vodijo do večnega zveličanja.«

Počasi in poudarjeno so padale besede druga za drugo kakor kladivo na železo. Naštel je gospod imena nekaterih knjig, ki jih

in napravi si zraven dobre sklepe za svoje vsakdanje življenje.

Drži se dolgo časa ene knjige in če jo tudi že prebereš, začni spet od začetka. Vedno še najdeš kaj novega.

Beri lepo po vrsti in nikar ne preskakuj po celih odstavkov.

Doloci si čas za tako branje; če mogoče vsak dan, prav gotovo pa vsaj vsako nedeljo in vsak praznik. Vselej samo nekaj malega, pa tisto dobro preudari in premisli.²

¹ Omenjamo tu nekatere take knjige: Kempčanova »Hodi za Kristusom«, Skupoli »Duhovni beji«, Francišek Saleski »Filoteja«, Slomšek »Življenja srečen pota« in »Krščansko devišstvo« in še mnogo drugih.

² Po p. Dosu »Die weise Jungfrau«, 7. izdaja; 1907, str. 272.

Ivanka je poslušala to govorjenje z očmi in z ušesi, da ne bi ničesar preslišala. In sklenila je sama pri sebi, da se bo ravnala po vsem, kar je bilo povedanega.

In šla je in brala je nekega dne: »So pa skušnjave, dasi nadležne in težke, človeku mnogokrat zelo koristne, zakaj v njih se človek ponižuje, očiščuje in poučuje. Svetniki so prebili mnogo težav in skušnjav in so napredovali. Oni pa, ki skušnjav niso mogli premagati, so se zavrgli in odpadli. Ni pa stanu tako svetega ne kraja tako skritega, kjer bi ne bilo skušnjav in zoprnosti.«

In spet je brala: Zato ne obupujmo, ko smo skušani, marveč še bolj goreče prosimo Boga, da naj nas milostno podpira v vseh nadlogah, ker on nam bo po besedi Pavlovi dal v skušnjavi toliko moči, da bomo mogli zmagati. Ponižujmo torej svoje duše pod roko božjo v vseh skušnjavah in bridkostih, zakaj rešil bo in povzdignil nje, ki so v duhu porizni.«³

In spet je brala Ivanka v prav isti knjigi: »Vedi, da se stari sovražnik na vso moč trudi,

³ Hodi za Kristusom I, 13.

Bernardino Luini.

Zaroka sv. Katarine.
(Praznik 30. aprila.)

Milan.

da bi oviral tvoje hrepenenje v dobrem in te odvrnil od vseh dobrih del: da bi ne častil svetnikov, da bi se ne spominjal pobožno mojega trpljenja, da bi se ne spominjal zveličavno svojih grehov, da bi ne čuval nad lastnim srcem in da bi se ne držal trdnega sklepa rasti v kreposti. Vzbuja ti mnoge grde misli, da bi v tebi vzbudil stud in strah ter te odvrnil od molitve in svetega berila. Ni mu po volji tvoja ponižna spoved in ko bi mogel, bi te odvrnil tudi od svetega obhajila. Ne verjemi mu in ne brigaj se zanj, četudi ti večkrat nastavlja slepilne zanke.»

Prav tam je našla sledeče misli: »Ne govorim: ne morem tega od takega človeka trpeti; nisem dolžan prenašati, zakaj veliko škode mi je prizadel in očita mi, česar nisem nikoli mislil; s kom drugim bi že rajši potrpel in kakor bi spoznal, da je potrebno. Nes pametna je taka misel, ki se nič ne ozira na moč potrpežljivosti in ne na njega, ki jo bo

poplašal, ampak ima pred očmi le osebe in sebi storjene krivice.»

Ivanka je brala in strmela. Koliko modrosti je skrite v teh na videz preprostih besedah!

Prijazno občevanje z njeno nekdanjo učiteljico Pavlo in pa branje iz knjig, na kakršne je njej in vsej družbi pokazal družbeni voditelj, pa vestno obiskovanje družbenih shodov: vse to jo je dvignilo. V njeni duši se je pričelo svitati, daniti in jasni. Spoznala je v višji luči svoj namen, ki ga ima na zemlji, vse svoje notranje boje je bojevala z mislijo: »Ne dekla, ne služabnica, ne, otrok božji hočem biti in Bog sam hoče biti moj oče« — besede, ki jih je tudi slišala pri shodu in so se ji vcepile globoko v njeno dušo. In ko je mnogokrat gledala na prestane boje in zmage, ko se je spominjala na burje in viharje srca, je v njenem srcu odmevala pesem jasna, vesela in mogočna kakor aleluja pri velikonočnem vstajenju...

Fantje, sodite.¹

Pred dobrim letom sem šel po opravkih v precej oddaljeno vas. Med potjo me sreča znanec, ki je hodil okrog za godca. Vračal se je proti domu iz sosedne župnije po dvadnevem norenju. Za klobukom je imel zataknjeno pol metra dolgo vrbovo vejico, na prsih pa velik šopek. Napravil je vtis pustnega norca. Po kratkem razgovoru prizna sam: »Veš, danes sem malo neumen; za eno mašo dam, samo da bi se spreobrnil.« Moj odgovor: »Veš kaj? Harmoniko prodaj in k izpovedi pojdi, pa boš pameten!« — Kaj je odgovoril? »Ne morem.« Šel je svojo pot...

Drugi slučaj. Nekaj mesecev je tega, ko sem se sešel s fantom, ki se je spozabil, da je zagrešil precejšnjo tatvino. Račun je bil primeren krivici: Pol leta zapora. Kako je sam presojal svoje dejanje? Vzdihtil je: »Oh, kje je moja mladost?!« Sedaj hodi po svetu s trebuhom za kruhom; doma imajo pa vsega dovolj.

Lahko bi zdaj govoril o takih, ki so znani pod imenom nočni fantje, — dalje o takih, ki imajo z njimi opraviti oblasti zaradi pretepev in drugih izgrediv; toda pustimo to poglavje. Obrnem se rajši do teh, ki so bili z nami sprejeti v Marijino družbo. En slučaj! Eden teh

tovarišev je par let nato zapustil družbo in odšel v veseli svet. Obiskal sem ga na smrtni postelji. Smrt se mu je bližala z urnimi koraki. Držal je sveto razpelo v roki. Rad bi mu bil vzel v misel Mar, družbo, pa sem opustil, ker jo je bil zanemaril. Značilno je pa to, kar je v tem trenutku izjavil: »O, ko bi jaz ozdravel in imel milijone, nikdar ne bi več tako živel.« — Bilo je pač prepozno. Smrt ga je prehitela v cvetju mladosti.

Dragi fantje! Kaj ima človek od mladostnih zagreškov, od vihravega in razbrzdanega življenja, kot bridke spomine, grenko žalost, težko vest!... Koliko je pa fantov, ki se pozneje z veseljem zahvaljujejo svoji nebeški Materi, da so se pod njenim varstvom, pod njeno zastavo obvarovali večjih padcev, da so ohranili poštenost in verno, krščansko srce. Marsikdo se zdaj otrese vabila v Marijino družbo, češ, to je samo za ženske, pozneje pa pride do spoznanja, ko je prepozno. Dobro si zapomnite fantje, Marijina družba je bila v prvi vrsti in najprej ustanovljena za mladeniče! Pustite vse predsodke, ki si jih izmišljuje mlačnost in pohlep po veseljačenju in gršnem uživanju, pa pogumno tja, kjer se zbira cvet naše fantovske mladine — v Marijini kongregaciji!

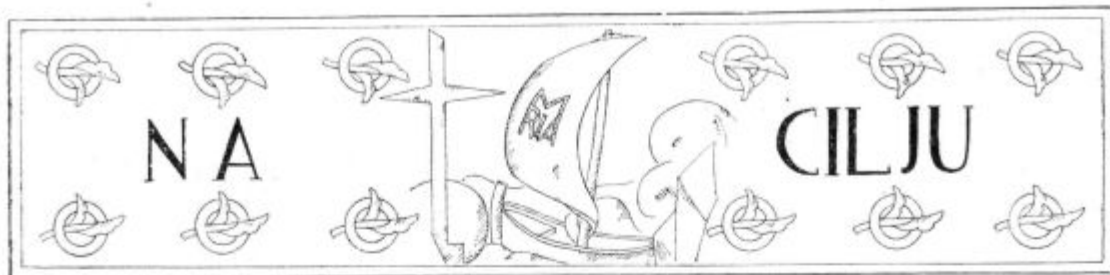
¹ Piše prednik Marijine družbe Fr. L. v Bl.

Mati je vrtnar, otroci so cvetice; pri teh se prepičamo, kako jih mati neguje.

Mati je vinska trta, otroci so grozdčiči; na grozdju spoznaš kakovost vinske trte.

Mati je luč, otroci odsev; po njem lahko presodiš, kako močna je luč.

Mati je cvetna čaša, otroci čebele; te naberejo tem več medu, čim več ga je v cvetni čaši.

Junakinja krščanske ljubezni.

Dr. Fr. Jerè. (Dalje.)

4. Marjeta na misijonskih potih.

Pravzaprav je Marjeta povsod delovala misijonsko. V šoli je otroke, pogosto krat brezverskih staršev, navajala na bogoljubno življenje in jih vodila k sv. zakramentom. V pevskem zboru je našla mnogo prilike vabiti ljudi v cerkev. Zlasti je pa njena brezmejna dobrodelnost mnoge spreobrnila h krščanskemu življenju. Poznala je ljudi, ki bi za ves svet ne dali miloščine brezvercu; poznala dobrodelna društva, ki so kljub širokosrčnim pravilom dajala podporo le takim, ki so hodili k maši in pošiljali otroke v katoliško šolo. To je Marjeta bolelo. »To ni prava krščanska ljubezen,« si je rekla; »miloščina ima vrednost zase in ne sme biti odvisna od vrednosti ubožcev. Vsak siromak ima pravico do miloščine zaradi svojega uboštva, ne zaradi svojega obnašanja. Usmiljenost ne gleda na osebo, vero in običaje. In ako hočemo rabiti miloščino kot sredstvo za dušno pastirstvo in napraviti seznam vrednih, moramo po Gospodovem zgledu začeti z najmanj vrednimi. Ti so usmiljenja najbolj potrebni in pri njih ima usmiljenje dvojni učinek: pomaga telesu in pridobiva dušo. Miloščina ni nagrada. Lahko je zahtevati pobožnost, preden pomagamo, toda to se pravi zapreči plug pred voli.« Takim siromakom je Marjeta delila.

In delila je s polnimi rokami. Plača ji je že prve dni v mesecu pošla. Potem je prosila pri premožnejših za svoje ubožce. Tudi na račun je jemala; in ob njeni smrti je ostalo še precej dolga, njej pa edina srajca, ki jo je imela na sebi; vse drugo je bila razdala.

Z deli telesnega usmiljenja je pa vedno združevala dela duhovnega usmiljenja. Da bi rešila dušo, je bila pripravljena na vsako žrtev, in da bi spreobrnila zakrnjenega grešnika, je zasnovala cele načrte, ki so ji dali opraviti več mesecev, preden jih je mogla izvršiti. V vsako delo pa je

položila ljubezen, in srca se ji niso mogla upirati.

Njena ljubezen je bila silno iznajdljiva. Tu se je zavzela zanemarjenih otrok, tam pomagala ženi, da je zvedela o možu v vojski, zopet drugod je preskrbela ubogi družini vso opremo za novorojenčka — povsod je družino pridobila tudi za cerkev...

In pa njena ljubeznivost in krotkost! Če je vse drugo odpovedalo, je bila njena zadnja beseda: »Pa storite to vsaj meni na ljubo« — in navadno ne brez uspeha. In tako pridobi s svojo ljubeznivostjo sina za krščansko smrt, hčer za pevski zbor in vse druge za cerkev. Drugod naprosi moža, da ji prepiše nekaj not in jih prinese v nedeljo v društveno dvorano, da bo slišal, kako se bo glasila »njegova« pesem. Mož res prinese note in gre tudi v cerkev, pa ne samo tedaj, ampak z naprejem redno. Zagrizeno socialistinja, ki ni mogla videti duhovnika in je že tudi njo zapodila iz hiše, spet obišče in jo prosi kozarec vode. Marjeta se za uslugo prijazno zahvali, pohvali njo, pohvali hčer, in pogovor se začne. Kajpada jih je odslej smela še večkrat obiskati in o veliki noči je mogla vso družino spremiti k sv. obhajilu...

Vsak mesec je bila pri frančiškanih procesija. Cel mesec so vabili družine v cerkev. Marjeta je napravila zadnji teden do 200 obiskov. In v nedeljo je bilo lepo: petje, godba, pridiga. Pater je obilno sejal v srca, ki jih je pripravila krščanska ljubezen do bližnjega. Po pridigi je bila procesija z Najsvetejšim. Na stotine mož je šlo za zastavami, mnogo takih, ki že leta in leta niso videli cerkve od znotraj. Po božji službi je bila v društveni dvorani zabava, kjer je imela Marjeta veliko opraviti.

Od meseca do meseca so ji posli naraščali, a tudi uspehi so bili vedno večji. Vsako nedeljo je privedla nekaj novih družin v društvo. Na mesec je morala vča-

sih obiskati do 500 družin... In koliko veselje jo je navdajalo, ko je videla, da se v vseh ubožnih družinah spet užiga ljubezen božja. Pri vsaki procesiji je bila frančiškanska cerkev napolnjena do zadnjega kotička. In ob prvem pogledu bi se mogel prepričati, da jih je precej takih, ki že dolgo niso videli cerkve od znotraj.

Ob večjih praznikih v letu so frančiškani napravili za Flamce slovesno božjo službo s skupnim sv. obhajilom. Marjeta in nekatere njene tovarišice so nagovarjale zakrknjene grešnike, da bi šli v cerkev. Z molitvijo in pokoro so podpirale svoje besede. Skoro vedno se je Marjeti posrečilo, da jih je spravila k spovedi. Večkrat je kakor skrbna mati pripeljala delavca k spovednici. In ko je bilo delo opravljeno, se je s solzami v očeh zahvalil Marjeti, ki je medtem klečala zadaj v cerkvi.

O veliki noči l. 1915. je bil v frančiškanski cerkvi misijon za Flamce. Več mesecev so ljudi vabili v cerkev. Marjeta je delala z vso vnemo. Nobenega kota ni izpustila in je prišla v vsak brlog, kamor se do tedaj nihče ni upal.

»To ulico smeja pustiti,« ji je rekel pater N., »tu se ne da nič opraviti.«

Marjeta je prinesla dolg seznam družin te ulice, katere je potem tudi obiskala.

In res se je sešla pri pridigh čudna

družba: zagrizeni socialisti, ki so pri prvem sv. obhajilu zadnjič prejeli Gospoda v zakramentu sv. Rešnjega Telesa, zastarani grešniki, ki so se sami čudili, kako so prišli v cerkev, mrzli mladeniči, ki se za vero niso nič menili in so sprva med pridigo nepotrpežljivo prestopali. Ko pa so na veliko soboto odložili svojo butaro, so šli žvižgaje domov. Vsak dan je bila cerkev polna in na veliko nedeljo se je ljudi trlo pri Gospodovi mizi.

V novembru istega leta so imeli frančiškani misijon v sosedni župniji. Prve dni je bila cerkev pri flamski pridigi skoro prazna. Župnik je bil ves obupan in je menil, naj bi se flamsko pridigovalo samo vsak drugi dan. Pater N. pa mu pravi: »Ali bi hoteli to skrb meni prepustiti? Jaz bi vedel za pomoč.«

Marjeta in njene tovarišice so obiskale vse flamske družine v župniji. Ves dan so hodile; zvečer je bila cerkev skoro premajhna. Tudi Marjetin pevski zbor je prišel in pel svoje najlepše pesmi. Pridiga je čudovito vplivala na Flamce, ostali so stanovitni in misijon je imel popoln uspeh.

Ob Marjetini smrti je društvo za Flamce štel 1400 družin, ki so vse spoljevale svoje verske dolžnosti.

(Konec prihodnjič.)

LISTEK.

Zvest pastir.

Fr. Pengov. (Dalje.)

Dve dražbi.

16. in 27. sušca 1874.

Pri škofovi rubežni so pokazali Münsterci svojo veliko nevoljo nad vladnim nasiljem; zdaj pa stopi na plan njihov humór, njihova duhovita, dobrohotna šegavost, ki so z njo presojali liberalne budalosti. Nehote si se spomnil besedi, ki jih je bil izrekel Rajhen-sperger, član vodstva v katoliškem centru: »Velika je oblast države, večja je pravica, največja je šegavost, toda črez in črez vzvišen je ultramontanski (rimsko-katoliški) humor.« V jutro 16. marca, ko so prodajali zarubljene predmete, se je zopet nanovo in neizpodbitno dokazalo, kaj da misli narod o novih »zločincih«, — tako namreč so hoteli tedanji svobodomiselní protestantje, ki so bili na krmilu države, označiti takratne škofo.

Za 10. uro je bila napovedana dražba, toda že ob 9 se je valila množica v izprednih proti Konjski ulici k sodni palači, saj je vedel vsak otrok, kaj se ima zgoditi. Ves trg pred sodnijo, vsa Konjska ulica je bila natlačeno polna. Dva od onih Teklenburžanov, ki so postali na tako lahek način slavni, kakor malokdo pred njimi, — če morda izvzameš tistega Herostrata, ki je zažgal, da se oveliča, tempelj Dijane v Efezu, — dva od teh junakov sta prinašala pridno ko mravlji »državno pohištvo« venkaj na dvorišče, kjer je že dolgo sameval škofov voz v dežju in snegu. Vprežnih konj škof Janez Bernard ni imel, ampak si jih je izposojal, kadar jih je rabil. Ostalih 6 gospodov iz Teklenburga je sporočilo tovarišema poklon, da se ne prodajo več za tako delo; eden je pristavil, da ne gre tudi za 50 tolarjev ne. Menda tudi lute-

ranski Teklenburžani niso razumeli »pravice«, ki je uganjala divjaštvo po Münstru. Zato sta delala toliko marljiveje sama in bila lahko hvaležna Bogu, da jima ni bilo treba goniti na dražbo edine kravice, ki jo je imel škof in ki je bila tudi zarubljena; kajti zanjo bi bilo četvero rok premalo. Prejšnji dan je namreč sklepal sodni zbor o ubogi živali in razsodil, da se mora »državna krava« za vsako ceno pritirati na mesto dražbe.

Toda na svetu so okoliščine, ki se ro-gajo vsakemu zakonu in vsaki razsodbi in v takih okoliščinah je bila tudi državna krava. Živinozdravnik je napisal izpričevalo in ga potrdil s podpisom in pečatom, da se ne sme in ne more goniti pod nobenim pogojem na mesto prodaje.

Tako je bila kravici prihranjena trnjeva pot. Mesto tega jo je pa obiskalo nešteto ljudi; zdelo se je, da imajo veselje do kupčije. Ko je bila pa na dražbi prodana, so prišumele odlične gospe z velikanskim vencem iz jelko-vih vejic in suhih rož in so ji ga ovile okoli glave, najbrž kravici v tolažbo in da jo vsaj majčkeno odškodujejo za to, ker se je izpremenila danes iz »državne živali« zopet v do-mačo živinico preprostega münstrskega me-ščana. Tako ovenčana je ves ljubi božji dan sprejemala obiske. Ker je bila edini živi inven-tar na dražbi, je prišla po vsej pravici prva na vrsto. Izklicana za 50 tolarjev je postala last gospoda Hötteja, ki je takoj ponudil sto rajnšev; drugi se ni nihče oglasil.

Preden so pa jeli prodajati, so čitali po-stavo o uporih in revoluciji, opominjali k miru in grozili. Gospoda se je strašno bala nemirov; celo vojaštvo so prosili za pomoč, a se ni od-zvalo. Vojaki so imeli že stare skušnje, zato so raje ostali doma, kakor pa bi hodili na ulico po nič in izpostavljat se vseobčnemu posmehu. Če pa kdo vpije »hura!«, pa itak ni proti po-stavi, so razlagali vojaški izvedenci. Zdaj pa, draga bravec in bravka, na dražbo!

Ljudstva nagrmadenega kot niti v cerkvi ob največjih praznikih, pred nami pa eksekutor. Vse predmete od preproste peči do dra-gocenega ogledala je dražil g. Hötte, ne da bi bila le ena druga duša odprla usta in ponudila več. »Prvič, drugič, tretjič!« je odmevalo vedno enako. »Že zopet ima on,« so šepetali ljudje, »kako lepo je vendar to!« Sicer pa je vladala tišina, da bi slišal teči miško po podu, vse je zasledovalo čudno dražbo, kjer je samo eden ponujal in tudi vse pokupil.

Samo enkrat je nekdo izmed množice po-nudil 1 tolar več. Eden izmed Teklenburžanov bi bil rad vzel s seboj pečico kot spominek iz Münstra. A takoj zašumi med množico. Vse-

povsod si čul nejevoljno renčanje in godrnjanje, in nekateri so vzklikali: »Odkod je ta telebán?« Gospod Hötte pa je takoj ponudil toliko več, da je postala Taklenburžanu peč prevroča in je stisnil zobe. Tudi ga je zaskrbelo, kako bo prišel domov, kajti danes ni imel več policije na razpolago.

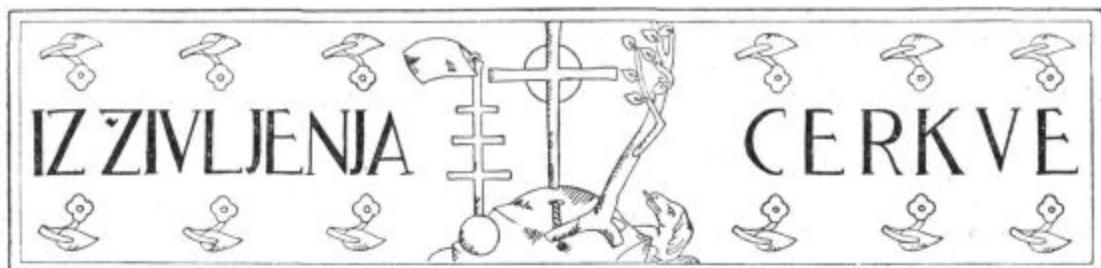
Slednjič pride na vrsto kočija. »Cenjena je 550 tolarjev,« zakliče dražilec. Gospod Hötte ponudi takoj 770. »Nihče več? Prvič, drugič, tretjič!« Voz je bil njegov. Dražilec naznani, da je rubežna vsota dosežena in da se ne pro-daja več.

A zdaj je nastal prizor, ki se ne da popi-sati. Prava šegavost se je pokazala v vsej svoji sili in veličini. Gospod Hötte je izjavil, da hoče poslati kupljeno pohištvo zopet nazaj škofu, toda samo na posodo, da mu ga nihče iznova ne odvzame. Najel je bil tudi več težakov, ka-kor tudi dva lepa belca s kočijazem za voz. Toda gospod Hötte je napravil račun brez krč-marja. Münstrci so smatrali to delo za častno odlikovanje, ki bi ga ne prepustili nikomur. Pripravljenih je bilo rok na tisoče.

Najprej so se lotili kočije. Ko je hotel voz-nik zapreči belce, so odrinili vse skupaj lepo v stran in več jih je klicalo: »Na-a, iz te moke ne bo nič; tega potegnemo mi-i!« In res, kdor je le mogel blizu, je prijel. Eni so vlekli, drugi potiskali. Na oreh, pri važi, kjerkoli je kdo mo-gel, tam je zagrabil; tisti pa, ki niso mogli zra-ven, so si podali roke in napravili pred vozom dolgo živo verigo. In zdaj je šlo ko blisk preko Konjske ulice in stolnega trga v triumfalnem pohodu proti škofijskemu dvorcu. Sledila je ogromna množica in »hura« ni bilo konca. Preko stolnega trga se spusti konjenica v dir in voz je pribrenčal skoz vélika vrata na dvo-rec, tako da je marsikoga zaskrbelo, da pojde vse v drobne kosce. Pa ni bilo najmanjše škode. Kočijo so postavili v kolnico, zaorili škofu »Živijo!« in hiteli proč, da prineso še ostalo pohištvo.

Vsak je hotel kaj nesti, bila je zabavna procesija, ki je prišla kmalu nato v škofijski dvorec. Po osem mož je neslo eno mizo, visoko nad glavami, šest drugih lahko leseno klopico za v sobo, kjer so nastajali potujoče vojake, eden je nosil kos peči, drugi drug kos, trije so nesli navaden stolec. Zelo elegantno oblečen gospod s cilindrom in gláče-rokavicami je prišel v dvorec s cevjo od peči. Kot bi pihnil, je bilo vse doma in v sobah in zadnji »Živijo!«, ki so ga zaklicali škofu odhajajoči prijatelji, se je združil s škofovim vzklikom, ki je veljal ob sprejemu neke velike deputacije, svetemu očetu.

(Dalje.)

Kako se krepí ljubezen do Cerkve in domovine? V Toledu na Španskem imajo kongregacijo, ki je tako vzorna, kot malokatera. Že ime njeno je nekako bolj ponosito: »Kraljevska vojaška kongregacija Marije Brezmadežne in sv. Ignacija Lojolskega«.

Ta Marijina kongregacija je bila ustanovljena komaj pred nekaj leti. Člani so deloma gojenci vojaške akademije, deloma bivši gojenci in vojaki. Sestanek imajo vsak teden, skupno sv. obhajilo pa vsak mesec, in sicer z veliko svečanostjo. Sveto obhajilo naznanja vojaška oblast vselej en dan poprej v dnevnem povelju.

Kongregacija ima slovstveni, znanstveni in karitativni odsek. Družbena knjižnica je jako dobro založena. Člani prirejajo od časa do časa tudi predstave. Kardinal-primas je poklonil za zborovanje lepo zgradbo sredi mesta, kjer se člani shajajo na odmor, na skupno razvedrilo in v družbene svrhe. V hiši je tudi kapelica s sv. Rešnjim Telesom. Pridnih obiskovalcev ne manjka. Pripomnimo še, da sta tudi španski kralj Alfonz XIII. in prestolonaslednik, vojvoda asturijski, častna člana vojaške kongregacije.

Admiral daruje meč Materi božji. V cerkvi Matere božje Zmagovalke v Genovi je imel cerkvenik priliko opazovati, kako je dohajal resen mož sivih las pred veliki oltar. Nekoč položi po dolgotrajni molitvi neki dar na oltarno mizo. Ko se je odstranil, gre cerkvenik pogledat, kaj je častitljivi mož daroval. Na oltarni mizi je opazil lep meč. Na nožnici je visel listič z besedami: »Thaon de Revel — Materi božji Zmagovalki.«

Thaon de Revel je bil med svetovno vojno poveljnik italijanskega brodovja.

Ne bo brez uspeha. Možje Marijine kongregacije v Soestu v Belgiji so poslali 6. febr. krepko in jedrnat sestavljen ugovor mehiškemu poslaniku v Berlinu s sledečo vsebino: »Člani Marijine družbe za moše, zbrani v napolnjeni dvorani stolnega dvorca v Soestu se v globini srca zgražajo nad vnebovpijočo gnusobo preganjanja, ki ga vprizarja prezident Kaleš in pa njegova framaonska vlada zoper katoličane dežele Mehike, zoper škofo, duhov-

nike in lajike. Skupščina najodločneje in najostreje ugovarja zoper to neronsko preganjanje kristjanov.«

Šesta obletnica. O priliki šeste obletnice papeževega kronanja je bila slovesna služba božja v sikstinski kapeli. Navzoč je bil sveti oče Pij XI., kardinali in veliko škofov ter ves dvor. Pontifikalno sveto mašo je opravil kardinal Locatelli, kot prvi, ki ga je sedanji papež prištel kardinalskemu zboru. — Med mnogimi gosti in vnajnimi zastopniki je bil pričujoč tudi kralj švedski.

Zgánili so se. Država Kanada je s svojim zgledom potegnila za seboj že celo vrsto držav, družb in organizacij, ki v ostrih ugovorih obsojajo mehiško strahovlado in divji boj mehiškega Nerona Kaleša proti katoliški Cerkvi. Protestne izjave so bile poslane iz Anglije in Irske, iz Francije, Španije, Poljske. Poprej so se čuli glasovi ogorčenja in nevolje iz Brazilijske, Kolumbijske, Holandske, Švice, iz države Peru in iz Južne Afrike. Tudi Nemčija se je osrčila. Na shodih dajejo duška ogorčenim ugovorom razna društva in zveze; hkrati zagotavljajo preganjanim bratom svojo ljubezen. — To je začetek. Tem naj se pridruži vse, kar čuti krščansko in katoliško. Ugovori naj se dostavijo mehiškemu zastopniku po državah. Državne zbornice naj bi odmevale glasnih obsodb mehiškega tiranstva. Mehika naj se izloči iz zveze drugih držav, dokler ondotni framaonski krvniki ne odnehajo in ne dajo zadoščenja.

Tudi ženstvo si upa javno ugovarjati zoper tiranstvo in krivično ravnanje s katoličani v Mehiki. Katoliška ženska organizacija v Združenih državah Severne Amerike je iznova vložila pritožbo pri predsedniku Coolidge zoper nekrščansko in neameriško tiranstvo v Mehiki. Nasproti temu, ker se je vlada Združenih držav doslej izgovarjala, da se ne more vmešavati v notranje zadeve tuje države, po udarja ženska zveza, da se je severoameriška vlada s svojim prevelikim prijateljskim razmerjem do Mehike že preveč čutno vmešavala v tuje zadeve in da je s tem okrepila mehiško krvavo vlado.

Sredi morja, eno miljo od obmorskega mesta, ki se imenuje »Corpus Christi« (Telo Kristusovo) v državi Teksas, bodo postavili mogočen kip Kristusov. Načrt je naredil podobar G. Borghon, ki je bil ob obisku tega mesta radi njegovega imena tako navdušen, da je sprožil to lepo misel. Država Teksas meji na Mehiko.

Katoliško narodno svetišče. V Washingtonu so začeli zidati škofijsko cerkev, ki naj bo katoliško narodno svetišče Združenih držav. Kmalu se bo dvigala mogočna stavba na hribcu Brookland, blizu katoliške univerze. Nova stolnica bo zidana v mešanem romansko-gotskem slogu. Dolga bo 142 m; kupola bo visoka 79 m. Posvečena bo Materi božji, brezmadežnega spočetja. Upajo, da bo vse delo in vsa oprema dovršena l. 1938.

Vrhunec grozovitosti. 1. febr. je bil na smrt obsojen mehiški poslanec Real. Drugi dan je bil ustreljen. Vojaki so oddali strele ter pustili poslanca na tleh ležečega. Nihče se ni brigal za truplo obsojenca. Real pa ni bil mrtev, dasi ga je zadelo in obstrelilo sedem krogel. Z vsem naporom se je privlekel v bližnje mestce, kjer so ga prenesli v bolnico, ne da bi poizvedovali, kje je bil tolikrat ranjen, saj je streljanje v Mehiki kar vsakdanji dogodek. Ranjenec se je začuda urno zdravil. Zdaj šele je poizvedel šef-zdravnik, kje in kdaj je bil bolnik obstreljen, o čemer je bila takoj obveščena vlada in policija.

Zdaj pa pride, kar je najbolj nečloveško, kar zbuja upravičen gnev: Vlada je zapovedala, da mora biti poslanec še enkrat umorjen. Kljub ugovarjanju zdravnika so okrevajočega Reala položili na nosila, ga odvedli na vrt, privezali na drevo in ustrelili. Tako se je zgodilo vsled ukaza framasonske Kales-eve vlade v republiki Mehiki leta 1928. Zverine — bi po pravici vsakdo in upravičeno zaklical. — Svetovna kultura pa gleda in molči!

Brez konca. V Mehiki je bilo lani umorjenih 147 duhovnikov. Pregarjanje kristjanov traja dalje. Dva milijona beguncev se je rešilo v Sev. Ameriko. In zakaj te strašne obsodbe duhovnikov? Zato ker so maševali, ker so bolnike previdevali s sv. zakramenti. To vse je v očeh framasonskih močotcev v Mehiki zločin, ki ga kaznujejo s smrtno obsodbo!! In k temu molči svobodomiselnost svetovno časopisje! Molče tudi socialistično-komunistični časopisi, ki so na vse grlo rohnili, ko sta bila v Ameriki obsojena dva socialistična roparja in morilca!

Največji kip na svetu. Nad pristaniščem mesta Rio de Janeiro v Braziliji se dviga podoba Kristusova, ki je visoka do 30 metrov. Doslej je imel prvo mesto med velikimi kipi bronasti kip sv. Karla Boromejskega ob je-

zeru Lago Maggiore, kjer je svetnikov rojstni grad. Kip »Bavaria« v Monakovem je visok 19 metrov.

Gluh novomašnik. Z dovoljenjem papeževim je bil posvečen za duhovnika v angleškem semenišču v Leeds-u gluhi bogoslovec Viljem Hayvard. Poprej je bil protestant. V vojski je pa popolnoma oglušil. Postal je katoličan in pomagal kot učitelj v zavodu za gluhomene. Tu se bo posvetil službi nesrečnih gluhomemih tudi kot duhovnik.

Za papeževega nuncija v Pragi pride Msgr. dr. Peter Ciriaci. Poprej bo pa še posvečen za škofa; dodeljen mu je naslov nadškofa v Tarzu, rodnem mestu apostola Pavla. Msgr. Ciriaci se je mnogo prizadeval, da se je doseglo kolikortoliko zadovoljno strpno razmerje med češkoslovaško vlado in med Vatikanom.

Rusko semenišče so otvorili v Rimu. Sveti oče, papež Pij XI., je malo poprej, preden so položili temeljni kamen za ta zavod, kjer se bodo vzgajali misijonarji za nesrečno Rusijo, rekel škofu d'Herbigny-u: »Tako moramo delati, kakor da bo Rusija v kratkem svobodna.«

Sv. Cirilu in Metodu na čast je sklenil olomuški nadškof dr. Leopold Prečan postaviti v novem delu mesta krasno baziliko, ki so stroški zanjo proračunani na 5 milijonov Čk. To svetišče bo poleg velehrskega mnogo pripomoglo, da se bo češčenje slovanskih apostolov razširilo in udomačilo.

Misijonska družba sv. Vincencija Pavelskega je izgubila odličnega člana: v večnost se je preselil 10. marca superior, duhovni svetnik Valentin Eržen. Dosegel je lepo starost 77 let. Pokopan je bil 12. marca v Radečah, kjer je nekaj časa bival kot duhovni voditelj v Osrednji hiši usmiljenih sester. Pokojni je bil tip gorečnosti in vneme za čast božjo in za verno poštenost slovenskega ljudstva. Kjerkoli je služboval, povsod so cenili njegovo iskreno pobožnost, njegovo ognjevito delavnost ter neumorno in zvesto izpolnjevanje dušnopastirske dolžnosti zlasti v spovednici, na prižnici, pri bolnikih, na šolskem in prosvetnem polju. Preden se je odločil za misijonsko službo, je služboval kot kaplan v Škofji Loki, v Polhovem gradu, v Radovljici, pri Sv. Petru v Ljubljani, nato pa kot spiritual pri uršulinkah v Ljubljani, in kot podvodja v duhovskem semenišču. V Škofji Loki sta hkrati službovala kot kaplana in kateheta gospod »Bolantin« in gosp. »Mi-

hel» (sedanji dekan v Idriji). Škofjeloški meščani so bili nanja ponosni. Blagemu g. misijonarju Valentinu, ki je bil 28 let v Vinc. družbi, naj ljubi Bog podeli bogato plačilo!

Smrtna kosa. V celjski bolnici je izdihnil 1. marca Franc Agrež, župnik iz Širja pri Zidanem mostu. Ponesrečil se je, ko so delavci podirali bukev v gozdu. Prav ko je prišel, da bi si ogledal delo, se je podrla nažagana bukev, ki je nje vejevje s tako silo oplazilo po njem, da se je nezavesten zgrudil. Pokojni je bil posvečen l. 1914. Prišel je oktobra iz Istre. S svojim očetovskim nastopom si je osvojil srca faranov. Ob nastopu je obiskal vse hiše in jih blagoslovil. Udeležba pri pogrebu je bila naravnost ogromna. — V Limbušu pri Mariboru so pokopali 3. marca Janeza Kapler, bivšega župnika pri Sv. Jakobu v Slov. goricah. Limbuška župnija je z njim izgubila priljubljenega spovednika. V prejšnjih letih se je pridno baval tudi s slovstvom, na starost je pa skoraj oslepel. Po mnogem trpljenju naj mu Bog podeli obilo plačila! — V Starem trgu pri Kočevju je smrt pobrala ondotnega župnika Antona Kreinera — ja v starosti 64 let. Kot kočevski rojak je služboval večinoma v svoji »ožji domovini«. N. p. v m.! — Od oltarja, ko je opravljal v nedeljo, 4. marca, najsvetejšo daritev, je bil poklican v večnost (zadet od kapi) Frančišek Pospisil, župnik v Munah. Pokopal ga je na Vel. Munah (poleg Podgrada v Istri) tržaški škof dr. Fogar. Pokojni je bil rodom Čeh. R. i. p.!

O, to lahkoživstvo, o ta brezvestnost! Četudi imamo skoraj za seboj sveti postni čas, vendar se zdi potrebno, da posežemo malo še nazaj v predpostno norost. Pred pustom je bilo — kolikor v spominu — samo v Ljubljani prijavljenih 136 plesnih prireditev in zabav. Kdo more pretehtati in presoditi, kaj vse skriva zgoraj navedena številka! Koliko po nepotrebnem in za greh in za izgubo zdravja zapravljenih moralnih dobrin, zavrženega denarja, ko nebroj ljudi toži, tarna in zdihuje, da ni ne dela, ne jela. Poleg tega pa: večina večjih plesnih, pivskih in razbrzdanih zabav je bila od sobote na nedeljo, ali v noči pred praznikom. Posledica? Oskrunjanje Gospodovih dni. Ko so se dobri verniki vrstili že k zgodnji službi božji, so zadnji pustniki kolovratili s hreščečim šumom in razposajeno podivjanostjo na domove, kjer so prespali svojo versko dolžnost. Ali naj bo ta bogopozabni mladi rod, ki se ugonablja v uživanju — up bodočega slovenskega naroda? Kaj naj pričakujemo od ljudi, od mladenk, ki meni nič tebi nič gazijo svetost nedelje in se izživljajo v alkoholnem vzduhu ter v družbi razpaljene človeške razbrzdanosti!? Predvsem pa — in

to smo hoteli poudariti — ne moremo umeti brezvestnosti onih staršev, ki na nevarne zabave jemlje s seboj še docela mladostne hčere, učenke meščanskih in srednjih šol, ko bi morali vedeti, da jih čakajo v šoli razne neprijetne posledice: preiskava, slab red v vedenju ali celo izključitev. Klicati takim roditeljem vzgojne dolžnosti in odgovornost, ki jo imajo pred Bogom, se zdi malo uspešno, ker segajo večinoma le po svobodomiselnem časopisju. Če je božji Učenik zaklical: »Gorje svetu radi pohujšanja!« — kaj naj pa velja staršem, ki imajo tako malo vzgojne zavednosti in razsodnosti, da komaj doraščajočim hčeram in sinovom že dovoljujejo udeležbo pri nevarnih, ponočnih, pohujšljivih in nedolžnost uničujočih plesnih zabavah! Ni čuda, če ima učiteljstvo po šolah čimdalje težje delo, čimdalje več mučnih npravstvenost zadevajočih preiskav, pa tudi čimdalje slabejše uspehe v napredovanju mladine. Kaj naj pa pričakujemo od take mladine za bodočnost? Kakšne matere bo imel slovenski rod, če se ne okrene na bolje?

Kronika. (Lavant škofija.) Ivan Messner je nastopil župniško službo v Marenbergu 1. marca; na njegovo mesto kot prvi kaplan v Apače je prišel Ivan Cilenšek, vikar v Ptuj. — Jakob Soklič, župnik v Klancu iz tržaške škofije je nastavaljen kot župnijski upravitelj v Št. Vidu pri Ptuj. — Mihael Krištovič, kaplan v Kozjem, je prevzel upraviteljstvo župnije Širje pri Zidanem mostu. — Srečko Vršič, kaplan v Mozirju, je prišel v Kozje.

Smrt slovenskega misijonarja. Na Kitajskem je umrl znani misijonar-frančiškan, provikar P. Veselko Kovač, star 56 let. Pred petimi leti je bil na obisku v domovini in se je vrnil na svojo misijonsko postajo preko Severne Amerike. Ko se je svoj čas udeležil katoliškega shoda v Ljubljani, je zbudil pozornost po svoji svečani onremi, ki je podobna obleki kitajskih mandarinov.

Lepo slovesnost so imeli 15. februarja v Murski Soboti: V katoliško Cerkev je bil sprejet evangeličar Martin Novak. Velika množica je bila navzoča pri ganljivih obredih. — V Jarenini je praznoval dekan in častni kanonik Jožef Čížek, 30letnico župnikovanja. Gorečemu duhovniku in velikemu prijatelju ljudstva naj ljubi Bog da še veliko let in obilo blagoslova!

ODGOVORI.

Gg. dopisnikom. Več manjših prispevkov, dopisov i. dr. smo morali odložiti. Pride na vrsto! — Kongregacijam, ki žele, da bi njih slike sprejeli v list, sporočamo, da ne moremo vsem ustreči; zato prosimo, naj si ne napravljajo s pošiljanjem nepotrebnih stroškov.

B. C. v G.: Gotovo ste že opravili življensko ali dolgo spoved. Če ne, bi bila za Vas vsekakor potrebna. Potem se pa točno ravnejte po navodilu in naročilu svojega spovednika. Glede Vaših skrbi samo to-le: Veliko človek popravi že s tem, ko začne lepo, zgledno živeti; mnogo zaleže molitev! Sicer pa zaupajte v božje neskončno usmiljenje in zanesite se na besede spovednikov. — **Ponudnikom pesmic.** Ni zrelo za tisk. — **J. M. v K.:** Brez skrbi.

M. B., Zagreb. Kadar nikakor ne gre, se pa zadovoljite z duhovnim obhajilom. — **116.** Razmere v našem kraju so še dosti zadovoljive. Kaj bo potem, ko se uvrste med žene in matere sedanje norčave, zabavi, plesu, razuzdani obleki in razkošju vdane mladenke, ki ne marajo poznati

resnosti življenja! Slabe matere so nesreča vsakega naroda! — **Fr. Š.** Nikar na pot nepoštenja. Če so drugi brezvestni, dajte Vi dober zgledčnosti v spolnjevanju božjih zapovedi. Blagoslov božji ne izostane.

N. R. 100. God blažene Bernardke se praznuje (na Francoskem) 18. febr. Umrla je stara 35 let, 16. aprila 1878. Njeno truplo (nestrohnjeno) počiva v samostanski cerkvi v Neversu.

DAROVI.

Za najpotrebnejše misijone: g. Marija Kmetova 10 Din; Josip Napotnik 10 Din.

Za kruhe sv. Antona: Janez Pravhar (Voklo) 20 Din.

Odpustki za mesec april 1928.

1. Cvetna nedelja, prva v mesecu. Udom rožnovenske br. trije p. o.: 1. če v bratovski kapeli molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom. P. o.: a) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; b) udom br. presv. Srca Jezusovega. — Tretjerednikom vesoljna odveza danes in vsak dan velikega tedna.

4. Sreda, prva v mesecu. Sv. Benedikt Fila-deliski. P. o.: a) vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefa, prejemajo sv. obhajilo in molijo po namenu sv. očeta; b) istim kakor 23. dan.

5. Veliki četrtek, prvi četrtek v mesecu. Sv. Julijana. P. o.: a) vsem, ki morejo dobiti odpustke rimskih postajnih cerkv; glej »Opomba« k 8. aprilu; b) tistim, ki danes eno uro molijo ali premišlujejo v spomin, da je ta dan Jezus postavil najsv. zakrament; c) tistim, ki danes ali jutri obiščejo »božji grob« in molijo po namenu sv. očeta; d) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; e) udom br. sv. Družine; f) udom br. sv. R. Telesa dvakrat p. o. v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v župni cerkvi. Kakor za vse odpustke, velja tudi za odpustke velikega tedna, da se more sv. zakramente prejeti v vsej osmini.

6. Veliki petek, prvi v mesecu. Kdor danes popoldne od tretje ure naprej ali jutri od 11. ure dopoldne žalostni Materi božji vsaj pol ure dela družino z molitvijo ali premišljevanjem, dobi p. o. tisti dan, ko opravi velikonočno spoved in gre k sv. obhajilu. P. o.: a) vsem vernikom, ki nekoliko premišlujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo po namenu sv. očeta; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega; c) udom bratovščine presv. Rešnega Telesa kakor včeraj.

7. Sobota, prva v mesecu. P. o. vsem, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja in molijo po namenu sv. očeta.

8. Nedelja. Velika noč. P. o.: a) vsem, ki morejo dobiti odpustke rimskih postajnih cerkv; glej spodaj »Opomba«; b) udom rožnovenske br. v katerekoli cerkvi; c) udom škapulirske br.

Opomba. Odpustke rimskih postajnih cerkv morejo dobiti: a) tretjeredniki v redovni cerkvi;

karmelske Matere b. v bratovski ali farni cerkvi; d) udom br. naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; e) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; f) onim, ki nosijo črni škapulir; g) udom družbe krščanskih družin; h) udom br. sv. Družine. — Tretjerednikom v. o.

16. Ponedeljek. P. o. tretjerednikom, če ponove svoje obljube ta dan ali pa prvo nedeljo po tem, če so danes postavno zadržani.

23. Ponedeljek. Bl. Egidij Asiški. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v župni cerkvi, kjer ni redovne.

24. Torek. Sv. Fidel. P. o. istim kakor včeraj.

28. Sobota. Bl. Lukezij. P. o. istim kakor 23. dan.

29. Nedelja, zadnja v mesecu. Varstvo sv. Jožefa. Kjer se danes obhaja zunanja slovesnost varstva sv. Jožefa, dobe p. o.: a) udje družbe krščanskih družin; b) udje br. sv. Družine; c) udje škapulirske br. karmelske Matere b.; d) isti kakor 23. dan. Dalje p. o. vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec.

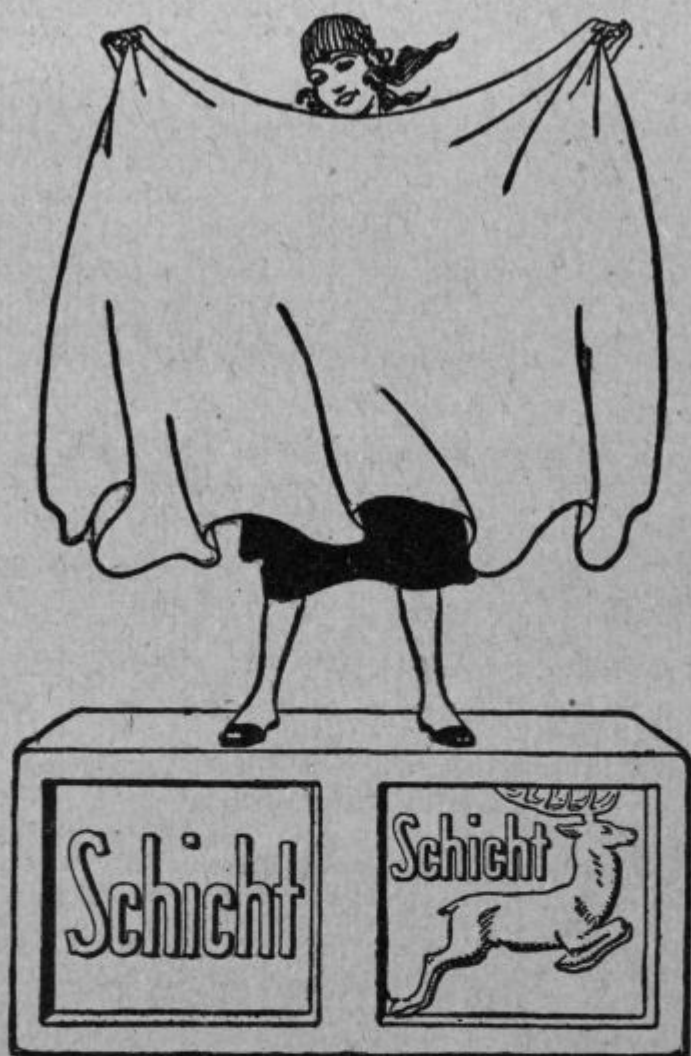
30. Ponedeljek. Bl. Benedikt Urb. P. o. istim kakor 23. dan.

b) udje br. presv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi; če te ne morejo obiskati brez velike težave, pa v župni cerkvi; c) udje br. presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; mesto obiska bratovske cerkve jim more spovednik naložiti kako drugo dobro delo; d) udje br. preč. Srca Marijinega v bratovski cerkvi; e) udje br. preč. Srca Marijinega v bratovski cerkvi; e) udje rožnovenske br. v vsaki cerkvi, če molijo pri petih oltarjih; če jih ni pet, naj tiste, kolikor jih je, obiščejo tolikrat, kakor da jih je pet; f) udje Marijine družbe v jezuitski cerkvi; kjer te ni, v katerekoli cerkvi, če molijo 7 očenašev in 7 česčenarij po namenu sv. očeta; g) oni, ki nosijo višnjevi škapulir, v taki cerkvi, v kateri je Marijin oltar; h) oni, ki nosijo beli škapulir, v bratovski ali župni cerkvi; i) udje br. za duše v vicah, v bratovski ali župni cerkvi.

Da se odpustki dobe, se poleg navedenih pogojev zahteva le še prejem sv. zakramentov in molitev po namenu sv. očeta. Kdor vse to izpolni, ima iste odpustke, kakor če bi obiskal prave postajne cerkve v Rimu.

»Bogoljub« stane za celo leto 20 Din. — Naročnino in reklamacije sprejema: Upravištvo »Bogoljuba« v Ljubljani, rokopise pa: Uredništvo »Bogoljuba« v Ljubljani.

Izdajatelj: Ivan Rakovec. — Urednika: dr. C. Potočnik A. Čadež. — Za Jugoslovansko tiskarno: Karel Čec.

**Namakaj z „Žensko hvalo“!
Izpiraj z „Jelenjim milom“!**

**Potem bo perilo,
brez najmanjše poškodbe,
brez truda,
ob največji varčnosti,
v najkrajšem času,
res popolnoma čistol**

SCHICHT

Neomejena varnost! **KRANJSKA HRANILNICA**

v Ljubljani, Knafljeva ulica šte. 9

eno minuto od glavne pošte,
najstarejša hranilnica v Jugoslaviji (ustanovljena leta 1820)
zdaj last Ljubljanske oblasti,

katera jamči za
vse njene obveze z vsem svojim
premoženjem in davčno močjo, sprejema vloge
na hranilne knjižice in tekoči račun proti najugodnejšemu
obrestovanju ter izposoja denar glasom štatuta na hipoteke in menice
po zelo ugodni obrestni meri. — Vloge v naši hranilnici
so proste rentnega davka. Stanje vlog koncem
decemb. 1927 je znašalo okroglo
Din 50.000.000.—.

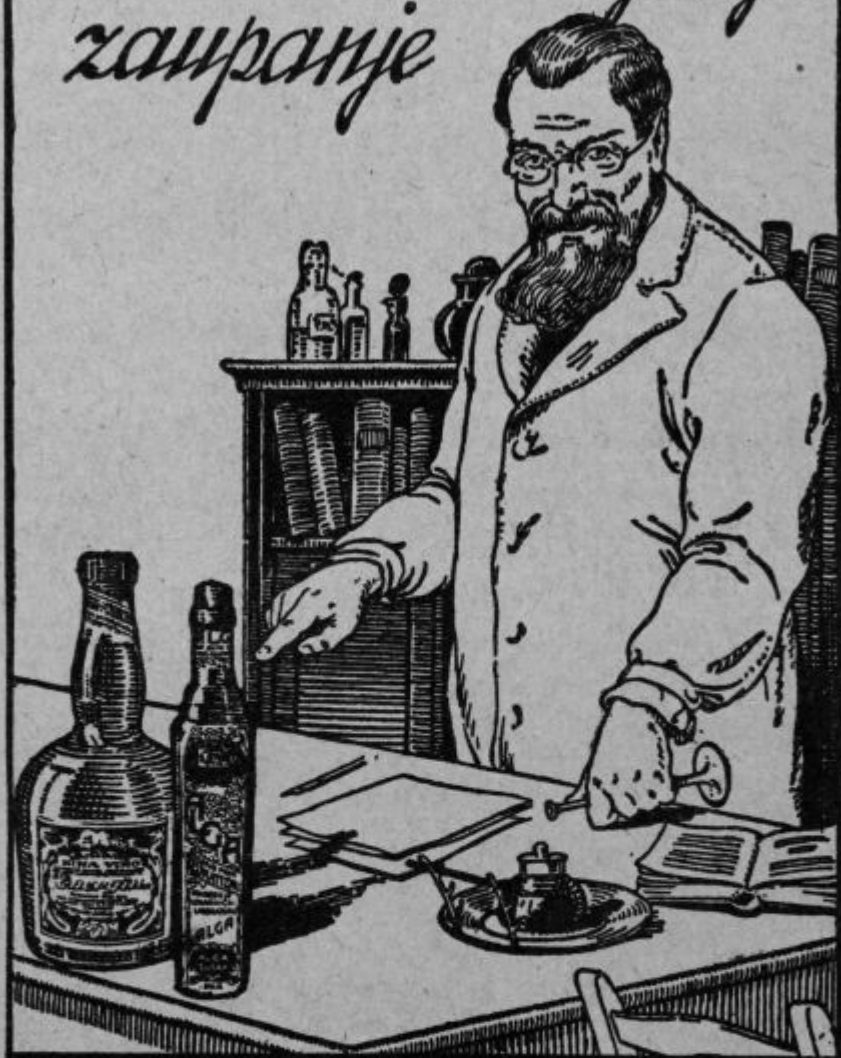

1000 krat

je poplačan trud in delo
gospodinje, ako uporablja
pri pranju dosledno samo

milo „GAZELA“

*...v to imam največje
zaupanje*

ENERGIN

železnato kina vino
daje

**močno in zdravo kri,
izvrsten tek,
močne živce.**

Za okrepitve dece in odraslih
zadoščajo 3 velike steklenice.

3 velike steklenice 128 Din.

REVMATIZEM

protin, bodljaje, omotico,
išlas, zobobol, glavobol in
hrip

zdravi samo **ALGA**

V vseh lekarnah in drogerijah.

1 stekl. s točnim navodilom	16 Din,
4 steklenice	77 Din,
8 steklenic	131 Din,
14 steklenic	205 Din,
25 steklenic	320 Din.

Naročila adresirajte: **LABORATORIJ „ALGA“ SUŠAK 13**

*Zapom-
nite
si!*

Najboljše in najcenejše je

Zlatorog

terpeninovo milo